

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ

10 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1929

ΔΡΙΘ. 31—32

ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ

Καίτοι άμέσως μετά την λήξιν των εργασιών της πρότερον συγκληθείσης Συνόδου της Ιεραρχίας ή «Εκκλησία» υπό τὸ κράτος των νωπών ετι εξ αὐτῆς έντυπώσεων έντεινισε τὴν σπουδαίότητα τοῦ γεγονότος, ἀλλ' όμως νῦν, ὅτε ἐξ ἀπόπτου δύναται νὰ ἐκτιμηθῆ βαθυτέρον τὸ ἔργον αὐτῆς, εἶνε ἴσως σκοπιμώτερον ὅπως λεπτομερέστερον ἐπιστηθῆ ἡ προσοχὴ ἐπὶ τῶν συντελεσθέντων ἐν τῇ κρίσει ταύτῃ καμπῇ τῆς συγκλήσεως ἡμῶν ἱστορίας τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας.

Ὅ,τι πρωτίστως ἀνάγκη νὰ ἐξαρθῆ ἐν τῇ συγκλήσει τῆς Ιεραρχίας εἶνε ὅτι τὸ πρῶτον τὴν φορὰν ταύτην συνεκεντρώθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ οἱ ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἐπικρατείᾳ ἱεράρχαι μετὰ τὴν οὐχὶ πρὸ πολλοῦ συντελεσθεῖσαν διοικητικὴν ἀφομοίωσιν τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐπαρχιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου πρὸς τὸν ἔννομον διοικητικὸν τύπον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ ἀπολύτως κανονικὸν θὰ ἦτο ἡ πλήρης χειραφέτησις τῶν μητροπόλεων τοῦ Οἴκου. Θρόνου καὶ ἡ οὐσιαστικὴ προσάρτησις αὐτῶν εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίαν. Δόγοι όμως ὕψιστης σκοπιμότητος ἐπέβαλον τὴν ἤδη ἐπιτευχθεῖσαν λύσιν, λίαν δὲ δικαίως ὁ Σεβασμ. μητροπολίτη, Θεσσαλονίκης κ. Γεννάδιος κατὰ τὴν αἰσίαν των εργασιῶν τῆς Συνόδου τῆς Ιεραρχίας των Νέων Χωρῶν λήξιν ἐξέφρασε ἐκ μέρους τῆς Ιεραρχίας των Νέων Χωρῶν τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῆς πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, ὅστις ἔσχε τὴν πρωτοδουλίαν τῆς ἐπελθούσης λύσεως, ἣτις ἤδη καὶ ἐκ των ὑστέρων, ἦτοι ἐξ αὐτῶν των εργασιῶν τῆς Ιεραρχίας, ἀπεδείχθη ὀρθὴ καὶ ὠφέλιμος. Ἐπὶ τὸν τῶν ἱεράρχων, οἵτινες διαρκουσῶν των συνεδριῶν τῆς ἐν λόγῳ Συνόδου ἐσκόπου νὰ διαμρισηθῆσῃ τὴν κανονικότητα τῆς συντελεσθείσης ἀφομοίωσης. Μετὰ τὴν γενομένην όμως πρὸς αὐτοὺς κατὰ τὰς πρώτας συνεδρίας ἀνάπτυξιν τοῦ ζητήματος καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Μακαρ. Προέδρου ἀνακοίνωσιν των συναφῶν αὐτῷ ἐπισήμων ἐγγράφων ἡ Ιεραρχία δημοφώνως ἀπεφάνθη ὅτι κανονικῶς ἐγένετο ἡ διοικητικὴ ἀφομοίωσις. Ἡ συνέλευσις τῆς Ιεραρχίας ἐπεκύρωσε τὸ γενόμενον καὶ, οὕτως εἶπεῖν, καθηγγίασεν αὐτό, τοῦτο δὲ ὑπῆρξε τὸ πρῶτον ἐκ τῆς συνέλευσεως τῆς ἡνωμένης Ιεραρχίας ἀγαθὸν διὰ τὴν σύγχρονον τῆς Ἐκκλησίας ζωὴν.

Δεύτερον γεγονός ἐξάρσεως ἀξίον εἶνε ὅτι τὸ πρῶτον ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ συνηλθεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ το-

σοῦτον ἱεραρχῶν πλῆθος, εἶνε δ' ἐξαιρετικῶς μέγα εὐτύχημα ὅτι ἱεράρχαι προσερχόμενοι ἐκ δύο ἐκκλησιαστικῶν κλιμάτων καὶ τὸ πρῶτον ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ κατὰ τόσον ἐπίσημον συναντῶμενοι τρόπον, οἱ πλείονες μὴ γνωριζόμενοι καὶ προσωπικῶς πρὸς ἀλλήλους, καθύρθωσαν ἐν ἀπολύτῃ ὁμοφωνίᾳ καὶ ἀρμονίᾳ νὰ διεξαγάγωσι ἔργον μετὰ μεγάλων καὶ πολλῶν μάλιστα δυσκολιῶν συνυφασμένον.

Ἀλλὰ μεγάλην ἐνέχει σπουδαιότητα καὶ τοῦτο τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Ιεραρχία συνηλθεν οἰκοθεν, ἦτοι ἀνευ κρατικῆς τιμῆς ἐπεμβάσεως καὶ ἄλλης δι τυπώσεως. Ἡ Ιεραρχία συνηλθε ταύτην τὴν φορὰν εἰς Σύνοδον ὡς σώμα κυρίαρχον τῆς Ἐκκλησίας, ἀπ' αὐτῆς δὲ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς συγκλήσεώς της τὸ Κράτος ὑπεχρεώθη νὰ τηρήσῃ ἀπέναντι αὐτῆς τὰς ἐν ἀπολύτου σεβασμοῦ, νὰ δεχθῆ δὲ μετὰ τὸ πέρας των εργασιῶν αὐτῆς τὰς προτάσεις καὶ τὰς ἀποφάσεις της καὶ νὰ υἰοθετησῇ ὠρισμένα μέτρα ὑπὸ τῆς Ιεραρχίας ὑποδειχθέντα. Ἐκαστος ἐννοεῖ ὁτόσην σημασίαν ἐνέχει τὸ γεγονός τοῦτο, ἐν ἰδίῳ ἀναλογισθῆ ὅτι ἐθεωρεῖτο ἀκατάρθωτόν τι χρῆμα συνέλευσις τῆς Ιεραρχίας ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως καὶ δὴ καὶ τῆς ἐπιτελείας τῆς Κυβερνήσεως, διότι ὑπῆρξε γεγονός, καθ' ὃ, δυστυχῶς, πρὸ τινων ἐτῶν διὰ διελύθησαν οἱ συνελθόντες ἐν Ἀθήναις ἱεράρχαι. Ἡ ἀπὸ τοῦ 1923 ἐπικρατήσασα ἀρχή, καθ' ἣν τὴν ἀνωτάτην ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐξουσίαν ἔχει ἡ Ιεραρχία αὐτῆς, ἐπέβαλε ταύτην ὡς θεσμὸν, οὐδαμῶς δὲ εἶνε παράδοξον ὅτι, ὡς οἰκθεν συνηλθε κατὰ τὴν μόλις πρὸ τινος λήξασαν συνέλευσιν αὐτῆς, ἡ ἰδία αὐτοβούλως ἀπεφάσειεν ὅπως καὶ πάλιν συνέλθῃ τῇ 1 Νοεμβρίου ἵνα συζητησῇ θέματα σχετικὰ ἰδίως πρὸς τὴν κοινωνικὴν τῆς Ἐκκλησίας ἀποστολήν.

Ἐτερον γεγονός προσδίδον ἐξαιρετικὴν σημασίαν εἰς τὴν συνέλθοσαν Σύνοδον τῆς Ιεραρχίας εἶνε ὅτι κατ' εὐτυχῆ ἔμπνευσιν τοῦ Προέδρου καὶ τῆ ἐγκρίσει αὐτῆς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει των εργασιῶν της ἐγένετο ἐπικοινωνία πρὸς πάσας τὰς λοιπὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας διὰ χαιρετιστηρίου τηλεγραφήματος πρὸς τοὺς Προέδρους αὐτῶν, ἐδημοσιεύθησαν δ' ἤδη ἐν τῇ «Ἐκκλησία» αἱ ἀπαντήσεις των. Δι' αὐτῶν κατεφάνη ἡ ὑπάρχουσα ἐνότης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὁ πόθος των ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν τῆς συχνότερας πρὸς ἀλλήλας ἐπικοινωνίας. Τινὲς των ἐν λόγῳ τηλεγραφικῶν ἀπαντήσεων εἶνε ἀληθῶς ἀπὸ τῆς ἐπόψεως ταύτης λίαν συγκινητικαί, δὲν δισταζόμεν δὲ νὰ προσ-

θέσωμεν και τοῦτο, ὅτι πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος πᾶσαι αἱ λοιπαὶ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἀποδύονται μετ' ἑταιρικής συμπαθείας χρηστὰς τρέφουσαι ἐλπίδας περὶ πρωτοβουλίας αὐτῆς ἐν τῇ κινήσει καὶ ἀναπτύξει τῆς καθ' ἑαυτὴν Ἐκκλησίας.

Ἡ μεγάλη ὁμως σπουδαιότης τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας συνίσταται εἰς τὸ ὑπ' αὐτῆς ἐπιτελεσθὲν ἔργον. Κυρίως εἶπεῖν ἡ ἡμερησία διάταξις δύο καὶ μόνον ἀνέγραφε θέματα, περὶ τὰ θέματα δὲ ταῦτα τὰ θεμελιώδη περιεστράφησαν κυρίως αἱ ἐπὶ τρεῖς καὶ πλέον ἐβδομάδας παραταθεῖσαι συζητήσεις. Ἐάν τις ὁμως ἀναλογισθῆ ἢ ἢ πῶσα ζητήματα συνδέονται ἰδίως πρὸς τὴν Καταστατικὴν Χάρτην τῆς Ἐκκλησίας, δύναται νὰ ὑπολογίσῃ τὸν τεράστιον ὄγκον τῶν θεμάτων, ἅτινα ἀνεκφυῖαν ἐν ταῖς συζητήσεσι καὶ ἐν τῇ ἐξουχίσει τῶν ἐπὶ μέρους άρθρων τοῦ Καταστατικοῦ νόμου. Καὶ εἶνε ὅντως ἄξιον θαυμάσμου τὸ γεγονός ὅτι ἠδυνήθη ἡ Ἱεραρχία συντόμως ἐργαζομένη καὶ χωρὶς νὰ παρατρέξῃ τὸ ἕτερον ἐπ' ἑσῆς θεμελιώδες ζήτημα, τὸ οἰκονομικόν, ὡς καὶ τὸ κατ' ἀνάγκην παρεμβληθὲν τοῦ Ἡμερολογίου, ἠδυνήθη, λέγομεν, νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ Καταστατικοῦ νόμου. Σημεῖα τινὰ τοῦ νόμου τούτου προὐκάλεσαν συζητήσεις μεγάλας· τὸ κρατήσαν ὁμως πνεῦμα ἐν τῇ ὀριστικῇ διατυπώσει αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ ἐπιδιώξις τῆς αὐτοτελείας τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς Πολιτείας, καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῆς ἐν τοῖς καθαρῶς ἐκκλησιαστικοῖς ζητήμασιν. Εἰδικὸν κεφάλαιον, τὸ περὶ τοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἐπικρατείας παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ἐδέησε νὰ διατυπωθῆ μετὰ προηγουμένην συνεννόησιν πρὸς τὴν κυβέρνησιν, ἥτις κατ' ἀρχὴν ἀπεδέχθη τὰς ἀπόψεις τῆς Ἱεραρχίας. Ἡ γενικὴ ἀρχή, ἡ δὴκουσα διὰ τοῦ Καταστατικοῦ νόμου, εἶνε ἀκριδῶς ἡ ἐλευθερία τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ καθαρῶς ἐκκλησιαστικῷ κύκλῳ. Ἐν κεφάλαιον μόνον, τὸ ὅποσον διατυπώθη μὲν ὀπωσδήποτε ἰκανοποιητικῶς, ὅπερ ὁμως δέον νὰ ἀποτελέσῃ νόμον εἰδικόν, εἶνε τὸ κεφάλαιον περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων. Ἡ Ἱεραρχία ἀπεφάσισεν ὅπως διατυπωθῆ μὲν ὡς διατυπώθη, ὅπως ἐπιδιωχθῆ ὁμως τελικῶς ἡ ἀπόκλισις εἰδικῆς ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας ρυθμιζούσης τὰ τῆς ἀπονομῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης.

Ἐτερον τῶν εἰδικώτερον ἐπασχολησάντων τὴν Ἱεραρχίαν θεμελιωδῶν ζητημάτων, ἦτοί τὸ οἰκονομικόν, δὲν ἦτο βεβαίως δυνατὸν, ὡς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τῆς ἱστορίας του, νὰ λυθῆ διὰ μιᾶς, διότι ὑπὸ τοῦτο δέον νὰ νοηθῆ ἡ ἐξασφάλισις τῶν μέσων οὐ μόνον τῆς ὑπὸ ἀποσκόπτου διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀξιοπρεποῦς συντηρήσεως τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου. Ἡ Ἱεραρχία μετὰ μακρὰς συζητήσεως καὶ ἐπιμελεμένην ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος ἀπεδέχθη προσωρινὴν τινά, πρὸς τὸ παρὸν, λύσιν, ἐξασφαλίζουσαν ὀρισμένους πόρους εἰς τὸ Γενικὸν Ἐκκλησι. Ταμεῖον καὶ ἐπιτυγχάνουσαν τὴν ἀναδιοργάνωσιν αὐτοῦ, μὴ παρὰ-

δεχθεῖσα τὸ σχέδιον τῆς διὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ρευστοποιήσεως τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας. Ἡ κυβέρνησις ἀπεδέχθη τὸ προσβληθὲν αὐτῇ σχέδιον νόμου καὶ συμπεριέλαβεν αὐτὸ μετὰ τῶν θεμάτων περὶ ὧν ἐξουσιοδοτήθη ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἵνα ἐκδώσῃ νομοθετικὰ διατάγματα κατὰ τὸ μέχρι τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου χρονικὸν διάστημα. Κατὰ ταῦτα, τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα δὲν ἐξηντήθη, θὰ δεήσῃ δὲ ὅπως ἐπανεέλθῃ εἰς αὐτὸ ἡ Ἱεραρχία μετὰ τὴν πρὸς ἀναδιοργάνωσιν τοῦ Γεν. Ἐκκλησι. Ταμεῖου προπαρασκευαστικὴν ἐργασίαν.

Παρεκτὸς τῶν δύο τούτων θεμελιωδῶν ζητημάτων τὴν Σύνοδόν τῆς Ἱεραρχίας ἀπησχόλησεν, ὡς γνωστὸν, καὶ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα, εὐτυχῶς δὲ καὶ τοῦτο ἐλύθη πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τρόπον μὴ ἐπιτρέποντα τὴν ἐκ νέου ἀνακίνησίν του. Διότι ἡ Ἱεραρχία ἀπεφάνθη ὅτι ἡ γενομένη διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου δὲν προσκρούει εἰς τὰ δόγματα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἄν ἐν τῷ ζητήματι τοῦ τῷ παρουσιάσθη μικρὰ τις διχογνωμία, αὕτη κυρίως ὀφείλεται εἰς τὴν γνώμην ὀρισμένων Ἱεραρχῶν ὅπως γίνετο ἑξοικονόμησις τις διὰ τὰς ἱεροτελεστίας τῶν λεγομένων «καλαϊσημερολογιτῶν»· ταυτῆς ὁμως ἑξοικονόμησις μετὰ μελέτην ἐμπεριστατωμένην ἀπερρίφθη ὡς δυναμένη νὰ βλάψῃ καὶ ὡς μὴ συμφωνοῦσα πρὸς τὴν παρὰ τῶν πιστῶν ὀφειλομένην εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας πειθαρχίαν.

Ἐκ τῆς γενικῆς ταύτης ἐπισκοπήσεως τοῦ ἔργου τῆς Ἱεραρχίας ἀποβαίνει προφανῆς ἡ σπουδαιότης αὐτοῦ, δὲν ὑπάρχει δ' ἀμφιβολία ὅτι ἡ Σύνοδος αὕτη τῆς Ἱεραρχίας θὰ γένηται ἀπαρχὴ μελλουσῶν τακτικῶν ἐξ ἰσθῦ σπουδαίων συνελεύσεων αὐτῆς ἐπ' ἀγαθῶ τῆς Ἐκκλησίας.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ συγχωροῦσα Ἐκκλησία.

Οἱ ἐν γνώσει ἐκπεπτωκότες ἀσυγχώρητοι.

B.

Ἄλλ' ὁ φυσικὸς νόμος εἶναι νόμος! Οἱ λόγοι τοῦ Χριστοῦ «οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον» τῆς ἐκτὸς τοῦ γάμου ζωῆς εἶναι ἀλήθεια. Διότι ἄλλως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἀνθρώπινον γένος. Ἐνεκα τῆς ἀδυναμίας ταύτης συμβαίνει ἡ πάλη μετὰ τὸ σὰρκὸς ὀργῶσης μετὰ τὴν ζωὴν αὐτῆς τὴν φυσικὴν καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνοψώνοντος εἰς τὰ ἰδιώδη ἐκτὸς τοῦ ὀλικοῦ Κόσμου Βασιλεία. Ἐντεῦθεν οἱ πειρασμοὶ τοῦ Μεγάλου Ἄντωνιου. Ἐντεῦθεν αἱ καθ' ὕπνου καὶ ἐν ἐργηγόρῳσι γοργόνες καὶ σειρήνες. Καὶ κατ' αὐτοῦς ἀκόμη τοῦ πρώτου αἰῶνα τῆς θρησκείας τοῦ θαύματος, τῆς ἀνυποκρίτου σωφροσύνης καὶ ἠθικότητος ὅποια ἐπεφάνη ἐν τῷ κόσμῳ ἡ θρησκεία τοῦ Ναζωραίου Ἰησοῦ, δὲν ἦσαν ἀνύπαρτα φαινόμενα μετὰ

τῶν ἁγίων πσιτῶν αὐτοῦ ὀπαδῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, πρεσβυτέρων καὶ νεωτέρων, τὰ θύματα τοῦ σάρκικοῦ παρασυρμοῦ καὶ τῆς εἰς τὴν ἀμαρτάν πτώσεως. Ἡ περὶ τούτου βασιάνωσις εἶναι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἀποστολικοὶ καὶ Συνοδικοί, οἱ ἀποτοπιζάντων τῶν πιδῶν τὰ σάρκικὰ ἀμαρτήματα χαρακτηρίζουσι καὶ ἐκποτονομάζουσι ὀδμητάσσοντες τὰ τῆς ἐπακαρθύσεως μέτρα καὶ τὰ τῆς ψυχικῆς θεραπευτικῆς φάρμακα. Οἱ ἀποστολικοὶ καὶ Πατερικαὶ (Συνοδικοὶ) Ἱεροὶ Κανόνες εἰκάζουσι τὸ πῶτα θεαίνενευσία. Ὁ ἐν τῷ Κόσμῳ τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας ζήσας οὐχὶ ὡς θεατῆς καὶ παίμην ἀμέλειαν μόνον τὰ πράγματα, ἀλλὰ συγκαταβαλῶν καὶ συμπονήων καὶ τοῖς πᾶσι γινόμενος τὰ πάντα ἐνα ἀναστήσει νεκροῦς καὶ σώσει μετὴν δύναμιν τοῦ Πνεύματι, αὐτὸς μόνον δύναται νὰ ἐμδαθύνη καὶ νὰ ἴδῃ αἰετὶ διὰ τῶν Ἱερῶν τούτων Κανόνων λαλεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἄγιον, τὸ ὁποῖον γινώσκει τὰ δάθη πάσης ψυχῆς καὶ καρδίας καὶ δὲν ἀγγεῖ τὸ πάλειμον, ὁ ὁποῖος συμβαίνει μεταξὺ τοῦ ἐξωτερικοῦ σάρκικοῦ νόμου καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ ψυχικοπνευματικοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἀλόου καὶ ἁθανάτου. Τὸ πνεῦμα τῶν Ἱερῶν Κανόνων εἶναι πνεῦμα αὐστηρότητος, ἀλλὰ καὶ ἐπιεικειας πρὸς ἐπὶ ἀνθρώπινε, διότι εἶναι πνεῦμα ἀγάπης ἀπειροῦ καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦτο πάντοτε σύγκατέθη ἢ δικάζουσα. Ἐκκλησία καὶ ἐσαγγχώρησε ἐκεῖ ὅπου δὲν δέγχο πάρωσιν καὶ κατὰστάσιν ψυχικῆς νόστηρότητος ἀνά τοῦ. Καὶ ἐθρήνησαν οἱ ἅγιοι Πατέρες τοὺς ἐξ ἀδυναμίας ἀνθρωπίνης ἐκπέτωκότας μόναστάς καὶ ἱεραιμένους. Καὶ συνεπλάθησαν καὶ συγκατέδωσαν μέχρι τοῦ ἀμαρτωλοῦ, εἴνα ἐκλάσσωσιν καὶ ἀνικώσωσιν αὐτὸν εἰς τὸν Ἐρωτωμένον τῆς Ἀγάπης διὰ τῆς χάριτος τῆς αἰδικῆς του. Καὶ ἀνύψωσαν ἀκίβωσιν καὶ ἐπατήθη ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἐθριάμβωσιν ἡ δύναμις τοῦ Σπαιροῦ. Ὁ Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἀθένασαν καὶ αἰώνισαν. Ἡ Ἐκκλησία συγκαταβαίνει καὶ συχωρεῖ, δὲν ἀποκόπτει καὶ δὲν ῥίπτει ἔξω πρὸς καταπάτησιν τῶν ἀνθρώπων μέλη αὐτῆς πλανηθέντα ἐξ ἀδυναμίας, ἀλλὰ ἡμῶν ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας ἀφεσῆσαντα καὶ εἰς πᾶσιν ἀμετανοησίας καταντήσαντα. Οἱ ἐξ ἀδυναμίας ἀνθρωπίνης ἀμαρτωλοὶ εὐλασινῶς μετανοήσαντες καὶ ἐκ τῆς ἀμαρτίας ἀπαχωροῦντες διὰ παντός σῶζονται διὰ τῆς συγκατάδεως καὶ ἐπιεικειας τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἀμαρτωλοὶ ἐπιμένοντες εἰς τὰ πάθη τὰ ὑπὸ τοῦ Πιτῶλου ἀπαριθμοῦμενα εἰς τὸ πρὸς ἀνωτέρω ὑπομνησθέντας δέκα σέχους τῆς πρὸς Βαλάτας ἐπιστολῆς αὐτοῦ. Οἱ ἀσεβεῖς οὗτοι καὶ ἀμαρτωλοὶ (Ἀ. Πέτρου Ἀ. 18), εἰ τὰ ταῦτα ἀπὸ πρᾶσοφίης, βασιλειαν Θεοῦ οὐ κληρομήσουσι (Γαλάτας Β. 16—26). Τὸ χεῖριστον ἴδος τῶν ἀσεβῶν καὶ ἀμαρτωλῶν εἶναι οἱ ἐκμεταλλεῦται τῆς Ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ. Αὐτοὶ εἶναι οἱ διάδοχοι τοῦ προδότη. Ἰουδαῖοι. Οἱ ἐκμεταλλεῦται εἶναι οἱ ζήλοῦντες καὶ διὰ παντός ἀθεμίαι μέρου ἀπάντωντες καὶ λαμβά-

νοντες τὸ ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης ἐκ καθαρῶς ὀλικοῦ συμμέροντος καὶ αἰετὸς οὐδενός. ζήλου πλάτης καὶ μηδεμιᾶς ἱερᾶς φιλοτιμίας πρὸς δοθήθειαν ψυχῶν, πρὸς σωτηρίαν. Αὐτοὶ διατελοῦσιν ὑπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ἐφ' ὅσον δὲν καταχερανοῖ αὐτοὺς ὁ δικαίος Θεός, τὸ δὲ Πνεῦμα αὐτοῦ τὸ ἀγαθὸν μόνον ἀπὸ γινώσκει τὰ δάθη τῆς καρδίας αὐτῶν, ἢ Ἐκκλησία ἀγγεῖται παραχρῆσθαι, οὐραδεικνύει καὶ πρὸς μετάνοιαν καλεῖ. Ἀποκόπτει δὲ τὸν ἢ πῶρωσις εἰς τὰ πρᾶγματα κατὰ δὴλος γένηται. Χεῖρότερον ἀπὸ τὰ χεῖριστον τοῦτο εἶδος τῶν ἀμαρτωλῶν εἶναι τὸ εἶδος τῶν ἐκ πρᾶθεως καὶ ἐν γνώσει ἐκμεταλλεῦται τῆς Ἱερωσύνης. Τοῦτο ἀπό τινος ἐτῶν συμβαίνει ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Περὶ τούτου εἰς τὸ ἐπόμενον.

Ἡ Ὁ Καλαβροῦτον καὶ Αἰγιαλίας ΤΙΜΟΘΕΟΣ.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

[Ὁμιλία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγ. πόλεως καὶ Πολυκάρπου, ἐκφωνηθεῖσα τῆ 29 Ἰουνίου 1929, ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Παγῶν περὶ τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου].

«Ὁ λόγος μου καὶ τὸ κήρυγμα μου οὐκ ἐν σοφίᾳ ἀνθρωπίνης σοφίας λόγος, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καὶ δυνάμεως».

(Ἀ. Κορινθ. Β', 4).

Πρὸς δὲ, Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατο καὶ Θεοπῶν Ἐνσεβές Ἀκροατήριον, πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν ὁ Ἀπὸστολος τῶν Ἐθνῶν Πάβλος, μετὰ μακρῶν καὶ ὑπερᾶνθρώπων Ἀπρόστολιν περιουσίαν, ἐφθασε καὶ εἰς τῆς κλεινῆς αὐτῆς καὶ ἰσχυρῆς Ἀθήνας, τὴν πρῶτον οὖσαν τοῦ πνευματικοῦ κόσμου. Πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν ὁ μεγαλορρήμων Ἀπόστολος, «τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς τοῦ Θεοῦ, ἡλθε καὶ εἰς τὰς δαιμόνους Ἀθήνας, εὐαγγελιζόμενος τὸν Χριστὸν καὶ τοῦτον ἐσαυραμμένον ἐνώπιον τῶν ἀρστοκρατῶν τοῦ πνεύματος. Ναί, ἐδῶ ἦ ο ἡ Ἑλλάς τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ κοινὸν παιδεύτηριον πᾶσιν ἀνθρώποις». Ἐδῶ συνεκέντρώθη πᾶσα μεγαλορρησύνη καὶ μεγαλοπραγμοσύνη ἀνεπύχθη δὲ τῆς οὐρανῶδων φιλοσοφία καὶ ἐλευθερία τὸ ὄρατον, ἀπὸ δὲ τῶν καλλιτεχνικῶν ἀπανθεῖ ἀεθελῆς πνεῦμα, ἀκαταμάχητος γοητεία. Ἐδῶ, ἐνθα πᾶσα κοιλία, πᾶς βρόχος εἶνε μάρτυς μ. α. ε. δόξης καὶ μεγάλων γεγονότων, ἐργεταὶ ὁ ἐκ Περσῶν τῆς Κωνσταντίας Πάβλος, Ἰουδαῖος μὲν τὸ γένος, ἀλλ' Ἑλληνοπρωπῶς μαρτυρεῖς, ἀσθενής, ἀδύνατος ἱστολογεῖν ἀπὸ δόξης τὴν «καθεμὴν διδασχῆν», τὴν Χρῆσθην ἀπὸ τῆς καὶ ζώην, ἥτις ἀνέτειλεν πρωτοβόλος ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ. Γεγονὸς κατὰ ἀσασμὸν ἀσημασμένων ἀλκῶν καὶ οὐράνιων ἴδων, εἰς αὐτὴν ἐμελλε νὰ μεταβάλλῃ τὰς τῆς χαρῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἕλης. Ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τελετῆ δειτῆ ὀμιλήσωμεν συντόμως περὶ τοῦ κηρύγματος τούτου τοῦ Ἀποστόλου, τὸ

ὁποῖον ἐκήρυξεν ἀπὸ τοῦ καθαγιασθέντος τούτου βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἡ Ἑλλάς, Εὐσεβεῖς Ἀκροαταί, ἡ Ἑλλάς, ἡ πνευματικὴ μήτηρ καὶ τροφὸς τῆς ἀνθρωπότητος, ἔκειτο δούλη ὑπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ Ρωμαϊκοῦ αἵτου, ἀλλὰ, δούλη σώματι κῶς, ἦτο ἐλευθέρᾳ πνευματικῶς καὶ, διατηροῦσα τὴν προτέραν τῆς εὐγένειαν, ἐζήτηε πάντοτε τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ κορέσῃ τὴν πνευματικὴν τῆς διψάν. Ἡ πνευματικὴ αὕτη διψᾷ, ἥτις εἶνε «θεότητος δρεξίς», ὡς ἀπαρτίζεται ὁ ἐκ Χαίρωνεας φιλόσοφος, εἰνὲ ἔμφυτος εἰς τοῦς Ἑλληνας καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐν αὐτῇ τῇ δουλείᾳ «ἐζήτουν τὸν Κύριον εἰ ἀρὰ γε ψηλαφήσειεν αὐτὸν καὶ εὐροῖεν». Ἄλλ' οἱ Ἑλληνες μάτην ἠρεύνων καὶ ἐξήταζον, διότι ὁ ἀληθὴς Θεός, ἐξ οὗ ἡ καθαρὰ πηγὴ τῆς σοφίας, ἦτο ἄγνωστος. Οἱ ἄνθρωποι περιέπιπτον εἰς τὸ σκότος τῆς πλάνης καὶ «τῷ ἔσθλῳ, εἶπον, Πατὴρ μου εἰ σὺ καὶ τῷ λίθῳ σὺ ἐγέννησάς με» (Ἱερ. 6', 27). Ἡ ὠραία πόλις τῶν Ἀθηῶν ἦτο εἰδωλόσπαρτος ἦτο μὲν θαῦμα κάλλους καὶ γοητείας, ἀλλὰ τὰ εἰδῶλα, «ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων» ἦσαν ἄψυχα· δὲν μετέδιδον ἠθικὴν ζωὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Αὕτη ἡ Ἀκρόπολις ἦτο ἀριστοῦργημα τέχνης καὶ ὠραιότητος, ἀλλ' ἐλατρεῦετο ἐν αὐτῇ οὐχὶ ὁ Θεός, ἀλλ' ἀφηρημένη ἰδέα, ἥτις περιέπεσεν εἰς τὴν λατρείαν τῆς ὕλης καὶ τῶν παθῶν. Ἄλλ' ὁ Ἄγνωστος καὶ Ἀγαθὸς Θεός, κηδόμενος τῶν ἀνθρώπων, ἔπεμψε τὸν Σωτῆρα, ὅστις ἀφύπνισεν τὴν ἀνθρωπότητα, ἵνα μὴ καθεύδῃ ἐν τῷ σκότει. Αὐτὸς «τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἔλαβε καὶ τὰς νόσους ἐδάστασεν» (Ματθ. 9', 17). Αὐτὸς εἶνε «τὸ φῶς καὶ ἡ ζωὴ» τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὸς εἶνε ἡ ἐλπίς καὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἐν αὐτῷ «εἰσὶν οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ γνώσεως ἀπόκρυφοί» (Κολ. Β', 3).

Ναί. Ἦλθε καὶ ἡ διδασκαλία Του, θεῖα καὶ ζωογόνος, ἠκούσθη τὸ πρῶτον ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, ἔθθα ὑπέστη καὶ τὸν ἀτιμωτικὸν θάνατον. «Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον» (Ἰωαν. Α', 11), ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ ἀνέτειλε τὸ νέον φῶς καὶ ἡ νέα ζωὴ, ἥτις κατηύγασε καὶ ἐζωογόνησε τὴν «ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου» καθημένην ἀνθρωπότητα. Οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι, ὡς καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, κηρύττων, «οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας», τὴν «καινὴν διδασχὴν», τὴν νέαν θρησκείαν ἥτις, φερόμενη ἐπὶ τῶν πτερόγων τῆς ἑλληνικῆς σκέψεως, διαδίδεται πανταχοῦ καὶ ὡς θεῖα οὐρανομήκης πυρκαϊά, κατακαίει τὰ πυκνὰ δάση τῆς εἰδωλομανίας καὶ ἀμαρτίας. Αὐτοὶ «ὡς ἀστραπαὶ» κατεφώτισαν τὰ ἔθνη μὲ τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς πίστεως. Αὐτοὶ «ὡς νεφέλαι» κατεδρόρισαν τὴν πνευματικὴν γῆν καταστήσαντες εὐφορον· Αὐτοὶ «ὡς ποταμοὶ καλλίρροοι» καθήρδυσαν πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ξηρὰν καὶ ἀκαρπὸν πρότερον οὖσαν. Αὐτοὶ «ὡς ἵπποι ταχείς» ἐν βραχεῖ χρόνῳ διέδραμον τὴν γῆν εὐαγγελιζόμενοι

τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν. Ἀληθῶς πολεμεῖται ἡ νέα θρησκεία καὶ καταδιώκεται ὑπὸ τοῦ σκότους καὶ τοῦ ψεύδους, ἀλλὰ πολεμουμένη νικᾷ καὶ θριαμβεῦει καὶ οὕτω τὰ εἰδῶλα πανταχοῦ συντρίβονται καὶ οἱ ψευδαῖς τῶν ψευδῶν Θεῶν Ναοὶ καὶ τὰ θυσιαστήρια κρημνίζονται καὶ ἡ ἀνθρωπότης ὅλη ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἀνακαινίζεται, καὶ δημιουργεῖται ἡ πνευματικὴ αὐτοῦ Βασιλεία ἥτις «εἰς τὸν αἰῶνα οὐ διαφθαρήσεται» (Δαν. Β', 44).

Ἡ Ἑλλάς, Ἀγαπητοί, ἡ Ἑλλάς πρώτη ἐτάχθη εἰς τὴν διακονίαν ταύτην τῆς ἀνθρωπότητος κυρίως ἀπ' οὗ χρόνου ὁ μέγας σκηνοποιὸς Παῦλος ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ βράχου τούτου ὁπόθεν ἀνέπτυξε τὰς νέας καὶ θείας ἀληθείας τοῦ Σταυρωθέντος καὶ Ἀναστάντος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἐξεταστικώτατοι Ἀθηναῖοι, «οἱ ζητοῦντες σοφίαν» (Α' Κορινθ. Α' 22) καὶ θεωροῦντες αὐτὴν «μέγιστον ἀγαθόν» (Ἰεροφ. Ἀπομν. Δ', 56), δὲν κατεδίωξαν αὐτόν, ὡς ἐπραξαν ἄλλαι πόλεις τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους. Ἦκουσαν προθύμως τὰς νέας διδασκαλίας. Ἦκουσαν ἐν τῇ ὠραίᾳ καὶ χαριεστάτῃ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ τὰ σωτήρια διδάγματα. «Ἄκουσόμεθά σου πάλιν περὶ τούτου». Ἦκουσαν, ἐφωτίσθησαν, ἐσοφίσθησαν, ἐπίστευσαν, διότι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς «ἐγεννήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α' Κορινθ. Α', 30).

Ὁ Θεός, ἐδρόνησεν· ὁ Ἀπόστολος ἀπὸ τοῦ βράχου τούτου, ἐδημιούργησε τὸν κόσμον καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ. Ὁ Θεὸς οὗτος εἶνε κύριος «οὐρανοῦ καὶ γῆς»· δὲν κατοικεῖ «ἐν χειροποιήτοις Ναοῖς» καὶ δὲν θεραπεύεται ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων· εἶνε ἀνευθεῖς καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην θυσιῶν καὶ αἱμάτων. Αὐτὸς διευθύνει τὰ πάντα, «διδούς πᾶσι ζωὴν καὶ πνοὴν κατὰ πάντα». Αὐτὸς ἀνάγει καὶ κατάγει ὑφοὶ καὶ ταπεινοὶ. Αὐτὸς «ἐποίησεν ἐξ ἐνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων» καὶ κατ' ἀκολουθίαν πάντες οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἴσοι καὶ ἀδελφοί. Δὲν ὑπάρχουν δούλοι καὶ ἐλεύθεροι, Ἑλληνες καὶ βάρβαροι. Ἐν τῷ Χριστῷ εἶνε ἡ ἀληθὴς ἰσότης καὶ ἀδελφότης, καὶ ἐλευθερία. Ἐν τῷ Χριστῷ εἶνε ἡ εἰρήνῃ καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡ σωτηρία διότι γίνεται «καινὴ κτίσις». Ἄλλ' ὁ Θεὸς δὲν εἶνε μακρὰν «ἀπὸ ἐνὸς ἐκάστου» «ἐν αὐτῷ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν ὡς καὶ τινες τῶν καθ' ἡμᾶς ποιητῶν εἰρήκασιν». Ἄλλ' ἠγνοήσατε αὐτόν, ἐνομίσατε ὅτι εἶνε ὁμοῖος «χρυσῷ ἢ ἀργύρῳ ἢ λίθῳ χαράγματι τέχνης καὶ ἐνθυμήσεως ἀνθρώπου». Ὁ Θεὸς εἶνε ἄπειρος, εἶνε ἀγαθὸς καὶ διὰ τοῦτο «τοὺς χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδὼν» παραγγέλλει εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους πάντοτε ἔθνοους νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ, διότι μέλλει νὰ κρίνῃ δικαίως τὴν οἰκουμένην ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ, ὅστις ἔπαθεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ δι' αὐτοῦ ἀνίσταται πᾶς ἄνθρωπος καὶ γενικῶς ἡ ἀνθρωπότης, καταυαζομένη ὑπὸ τοῦ θείου φωτός καὶ τῆς χάριτος καὶ καθαιρομένη ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας.

Τοιαύτη πρωτόκουστος, ἀλλὰ θεία καὶ οὐράνιος διδασκαλία, κηρυττομένη ἀπὸ τοῦ βράχου τούτου, οὐχὶ μὲν τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ Περικλέους ἢ τὴν εὐγλωττίαν τοῦ Δημοσθένους, ἀλλὰ μὲ ἀπλότητα καὶ δυνάμει πνευματικῆν, κατέπληξε καὶ συνήρπασε τὸν φιλομαθῆ καὶ εὐγενῆ Ἀθηναϊκὸν λαὸν διότι «ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε φύσει χριστιανῆ» καὶ διδασκαλαὶ τινὲς ἐκ τούτων ἀτελῶς ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων. Ναί· αὐτοὶ εἶπον ἀληθείας πολλὰς, φωτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ σπερματικοῦ λόγου, ἀλλὰ μὲ ψεῦδη. Ἦσαν ἀναλάμπα τινες, ἐκπορευόμεναι ἐκ τοῦ μέσου καπνοῦ καὶ ζόφου πυρεσοῦσης διανοίας, ἐν ᾧ ἡ «κρινὴ διδασχῆ» εἶνε πλήρης ἡλίου, ἀγάζων καὶ καθάρων τὰς ψυχὰς. Ἐκεῖ πεπερασμένοι διάνοιαι διὰ κόπων ζητοῦν τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὅποιαν ἀδυνατοῦν νὰ συλλάβουν· ἐδῶ ἡ Σοφία ἐξαγγέλλει ἀκόπως τὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο ἡ νέα αὕτη διδασκαλία δὲν εἶνε, ὡς τὰ ρυάκια τὰ ὅποια ἀμέσως ἀποξηραίνονται. Εἶνε, ὡς ποταμὸς πολυχεύμων καὶ παντευλόγητος ὅστις διασπείρει πανταχοῦ τὴν εὐλογίαν χωρὶς νὰ παρασύρῃ ἢ νὰ βλάψῃ μικρὸν δενδρόλλιον.

Τῆς τοιαύτης «καινῆς διδασχῆς» πρῶτος ἀκόλουθος ἐγένετο ὁ Ἀρεοπαγίτης Διονύσιος «καὶ πρῶτος τῆς Ἀθηναίων παροικίας τὴν Ἐπισκοπὴν ἐγκραχεῖρισταί» (Εὐσεβ. Ἐκ[κ]η[σ]τ[ο]ρ. Βιβ. 6, 3), καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου ἀνατέλλει νέα γόνιμος ἱστορικὴ περίοδος τῆς Ἑλλάδος καὶ δι' αὐτῆς τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης. Ἐγκαινίζεται νέα ζωὴ· ἐξευγενίζονται αἱ ψυχὰι καὶ μεταβάλλονται τὰ ἦθη καὶ μεταρρυθμίζονται αἱ κοινωναὶ καὶ ἡ Ἑλλάς ἀνορθώνεται καὶ, σὺν τῷ χρόνῳ, δημιουργεῖται νέον Ἑλληνικὸν Βυζαντινὸν κράτος. Ἡ Ἑλλάς, νικηθεῖσα ὑπὸ τῆς νέας διδασκαλίας, ἐνίκησε νίκην ἔνδοξον καὶ περιφανῆ καὶ περιήγαγε πανταχοῦ νικηφόρον τὴν σημαίαν τοῦ Σταυροῦ ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς ὅποιας ἐπαναπαύεται ἡ ἀνθρωπότης. Καὶ συνεδόξαθησαν ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ θρησκεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἡ Ἑλληνικὴ παιδείσις καὶ ἡ «καινὴ διδασχῆ» τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, αἱ δύο αὐτὰ δυνάμεις τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς μορφώσεως καὶ ἀναπτύξεως τῶν λαῶν. Ὁραῖος καὶ σωτηριώδης συνδυασμός! Ἡ Ἑλλάς ἀνέπτυξε τὰς πλείστας τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν· ἐδημιούργησεν ἀνέσπερον πολιτισμὸν, ἀλλὰ καὶ διεσκεύασε τὸν χριστιανισμὸν καὶ ἐξεπολίτισε τὴν Ἐθνη. Ἡ Ἑλλάς, πειτούσα ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ χρόνου ἢ τῶν βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν, ἀνεγείρετο διὰ τῆς ἀκαταλήτου ἠθικῆς δυνάμει τῆς νέας θρησκείας τὴν ὅποιαν ὁ οὐρανοδόμων Ἀπόστολος Παῦλος ἐκήρυξεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τοῦ βράχου τούτου τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Φίλοι Ἀκραταί. Ἡ ἁγία Ἐκκλησία σοφῶς καθιέρωσε τὴν ἐσρτήν ταύτην. Αὕτη μεγαλοφῶνως διδάσκει ὅτι ὀφείλομεν νὰ ἔχωμεν τὴν εὐσέβειαν τῶν προγόνων μας δι' ἧς κυρίως ἐτιμήθησαν καὶ ἐδοξάσθησαν καὶ ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν πολέμοις, διότι αὕτη διατηρεῖ τὴν

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Ἐθαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἐσθνε	Ἡμερ.
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ	4 Κυρ. Σ' Ματθαίου	Κυρ. Σ'	Σ'	πλ. α
11	> Ζ' Ματθαίου	> Ζ'	Ζ'	πλ. β
18	> Η' Ματθαίου	> Η'	Η'	βαρὺ πλ. δ
25	> Θ' Ματθαίου	> Θ'	Θ'	

φιλοπατρίαν καὶ τὸ πῦρ ὑπὸ τὴν αἰθάλην· αὕτη παραινεῖ εἰς γενναῖα καὶ μεγάλα ἔργα· αὕτη ὀπλίζει τοὺς ἀδυνάτους. Αὕτη τέλος εἶνε τὸ μάννα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· τὸ νέκταρ καὶ ἡ ἀμφορσία τῶν λαῶν. Ἄλλ' ἔχομεν ἡμεῖς οἱ νεώτεροι τὴν εὐσέβειαν ταύτην; Θεοὶ! ἐγκαταλείπομεν τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέβειαν καὶ «ὡς ἐπικάλυμμα τῆς κακίας ἔχοντες τὴν ἐλευθερίαν» (Α' Πέτρου Β', 16) διδάσκομεν «καινὰ δαιμόνια» καὶ περιπίπτομεν εἰς ἁμαρτίας, δι' ἃς ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ. Θεοὶ! Ὑβρίζομεν τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν, ἣτις ἔσωσε τὸ ἔθνος ἐν ἡμέραις πονηραῖς· δημιουργοῦμεν οἱ μωροὶ ἐκπαιδεῦσιν· ἀθροσκοῦν καὶ ἀπάτριδα διαφθειρομεν τὴν ὠραίαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐν τῇ ἰοῖα ἐγράφησαν αἱ Ἁγία Γραφαὶ καὶ διεδόθησαν τὰ ρήματα τῆς αἰώνιου ζωῆς εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὁ! Ἐάν σήμερον ἐπανήρχετο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὰς κλεινάς Ἀθήνας καὶ περιήρχετο αὐτάς, ὡς πρὸ δύο χιλιῶν ἐτῶν, ἔσλεπε δὲ τὰ ὑφούμενα καὶ λατρευόμενα νέα εἰδῶλα τῆς ἁμαρτίας, ἐν τῇ ἀγορᾷ, τοῖς Θεάτροις, τοῖς Σχολείοις, αὐτῇ τῇ Βουλῇ καὶ ἐσλεπέ τὰς γυναῖκας ἐξανθριζομένας καὶ τοὺς ἀνδρας κυλιόμενους εἰς τὴν ὕλην, ἦκουε δὲ πανταχοῦ καὶ τοὺς νέους Ἐπικουρεῖους καὶ Κομμουνιστάς, ὧ πόσον θὰ «παρωξόνοτο τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ» καὶ πῶς θὰ διετίθετο πρὸς τοὺς νέους Ἀθηναίους καὶ Ἑλληνας. Ἀλλὰ μὴ αἰσχύνομεν τῶν προγόνων μας τὸ κλέος, οἵτινες ἐξ ὅχως ἄριστοι ὑπερῶν πάντα τὰ ἔθνη ἐγένοντο· μὴ αἰσχύνομεν καὶ αὐτῶν τῶν Πατέρων μας τὸ γένος διότι καὶ αὐτοὶ, μικροὶ καὶ ταπεινοὶ ὄντες, ἐγένοντο ἰσχυροὶ διὰ τῆς ἀληθοῦς εὐσέβειας πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ διεσκέρπισαν τῶν τυράννων τὰ στρατόπεδα καὶ κατέστρεψαν τοὺς θρόνους τῶν παρανόμων δυναστειῶν. Μετανοήσωμεν ἃ κλειώμεν τὰ ὠτά μας πρὸς τὰς Σειρήνας τῶν ψευδῶν διδασκαλιῶν καὶ φεύγωμεν τὰς ψυχωλέθρους πηγὰς τῆς διαφθορᾶς. Μὴ ἀκούετε τοιοῦτους ψευδοδιδασκάλους· φεύγετε ὡς μεγίστους ἐχθροὺς. Εἶνε κύματα ἄγρια τῆς ἀλμυρᾶς θάλασσης· εἶνε ἀνδροὶ καὶ σκοτεινὰ νεφέλαι, δροῦμεναι ὑπὸ τῶν φθοροποιῶν τῆς κακοηθείας ἀνέμων. Μετανοήσωμεν· ἔχομεν πίστιν καὶ ἀγάπην. Μόνον οὕτω θὰ εὐημερήσωμεν καὶ τὸ ἔθνος θὰ προσδεύσῃ καὶ ἀκμάσῃ. Οὕτω θὰ ἔχωμεν τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἁγίου Παύλου, ὅστις ἐδίδαξεν ἀπὸ τοῦ βράχου τούτου τοὺς ἀρχαίους Ἀθηναίους τὴν «καινὴν διδασχῆν» «ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καὶ δυνάμει». Οὕτω θὰ τύχωμεν καὶ

τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ μακαριότητος. «Ἐπιστρέφει πρὸς με, λέγει αὐτὸς ὁ Θεός, καὶ σωθήσεσθε οἱ ἀπ' ἐσχάτου τῆς γῆς» (Ἡσαϊ. ΜΕ', 22). Γένοιτο!

Ἡ καλλισθητικὴ μορφώσις εἰς τὰ σχολεῖα

Ἡ σχετικὴ παιδαγωγικὴ κίνησις ἐν Γερμανίᾳ.

Ἐσχάτως γίνεται καὶ παρ' ἡμῶν πολὺς λόγος περὶ ἐπαγγελματικῆς μορφώσεως ἐν τοῖς σχολείοις. Πρὸς αὐτὴν σχετίζεται εἰς πολλὰ σημεῖα ἡ καλλισθητικὴ μόρφωσις, ἣτις πάλιν ἀποτελεῖ μορφωτικὸν κύκλον συναφῆ πρὸς τὸν ἀνθρωπιστικὸν καὶ τὸν θρησκευτικόν. Ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ ἡμῶν θὰ παρακολουθήσωμεν τὴν μεταρρυθμιστικὴν κίνησιν ὡς πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν μ. ρφωσιν ἐν Γερμανίᾳ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρόντος αἰῶνος.

Ἡ μεταρρυθμιστικὴ αὕτη κίνησις ἀφορᾷ εὐ μόνον εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν οἶκον καὶ γενικῶς εἰς σύνολον τὴν ζωὴν τοῦ ἔθνους. Μεμονωμένοι φωναὶ πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ πολιτισμοῦ τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ εἶχον ἤδη ἀκουσθῆ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἰδίως διὰ τῶν βιβλίων καὶ διαλέξεων τῶν K. Lange καὶ A. Lichtwark. Ἄλλ' ἡ κίνησις ἔφθασεν εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς καὶ ἐγένετο περισσότερον συνειδητὴ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος δ' ἀ τῶν συνέδριων τῆς Δρέσδης, Βαϊμάρης καὶ Ἀμβούργου (1901 μέχρι 1905), ἐξ ὧν τὸ πρῶτον (τῆς Δρέσδης) ὑπῆρξε τὸ σπο. δαιότατον καὶ γολιμώτατον.

Σημειωτέον ἔτι ἡ κίνησις αὕτη ἀφεώρα εἰς τὴν ἀνακαινίσιν καὶ μεταρρυθμίσιν οὐχὶ τῆς δλη; διδασκατικῆς μεθόδου, ἀλλὰ περιωρίζετο εἰς τὸ πεδῖον μόνον ἐκεῖνο, ὅπερ σχετίζεται στενῶς καὶ ἀμεσώτατα πρὸς τὴν καλλισθητικὴν παιδαγωγικὴν. «Ἡ καλλιτεχνικὴ μόρφωσις, εἶπεν ὁ Lichtwark εἰς τὸ συνέδριον τῆς Δρέσδης, ἀποτελεῖ μόνον μίαν ἐπαρχίαν εἰς τὸ μέγα βασίλειον τῆς συνολικῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ λαοῦ μας». Ἡ συνετὴ αὕτη ἀπομύνησις τοῦ ζητήματος εἶχε τὸν λόγον τῆς. Σημειωτέον ὅτι ἡ ἰδέα τῆς δημιουργίας ἐνὸς ἀνωτέρου καλλιτεχνικοῦ πολιτισμοῦ, τὸ ἰδεῶδες «ἐνὸς λαοῦ ἀποτελουμένου ἐξ ἀνθρώπων ἐπιδομένων εἰς καλλισθητικὴν παραγωγὴν,» ἐπανέρχεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τῆ πρωτοδουλιᾶ αἰσθητικῶς κλλιεργημένων διανοιῶν τὴν δημιουργίαν τοῦ πολιτισμοῦ οὗτου ἐπεζήτησιν διὰ τῆς προσφυγῆς ἄλλοι μὲν εἰς τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, ἄλλοι δὲ εἰς ὡρισμένα μεσαιωνικά καὶ ἄλλοι εἰς νεώτερα καλλιτεχνικά πρότυπα. Ἀντιθέτως ὅμως πρὸς τὰς οὐτοπιστικὰς ταύτας βλέψεις, τὰ συνέδρια ἐκεῖνα εἶχον πρὸς ὄφθαλμῶν, ὡς εἶπομεν, μόνον ὡρισμένα πεδία τῆς λαϊκῆς ζωῆς καὶ τῆς σολικῆς διδασκαλίας, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐμβαθύνσεως καὶ τῆς ζωογονήσεως τῶν καλλισθητικῶν διαφερόντων καὶ τῆς ἐξευρέσεως τῶν καταλληλοτέρων διδασκατικῶν μεθόδων.

Αἱ τάσεις καὶ κατευθύνσεις αὗται ἐγένοντο τὸ πρῶτον ἐκδηλοῖ ἐν τῷ παιδαγωγικῷ — καλλιτεχνικῷ συνεδρίῳ τῆς Δρέσδης (1901), ἐν τῷ ὁποίῳ συνεζητήθη ὁ τρόπος τῆς ἐπιτυχεστέρας διδασκαλίας τῶν γραφικῶν καὶ πλαστικῶν τεχνῶν. Τὴν διήκουσαν διὰ τῶν ἐπιστημονικῶν ἐκ ζητήσεων ἐννοίαν συνώψισεν ἐν τῇ τελευταίᾳ δημόσιᾳ συνεδρίᾳ ὁ K. Lange διὰ τῶν ἐξῆς: «Ὁ σκοπὸς ἡμῶν τείνει εἰς τὸ ν' ἀφυπνήσωμεν καὶ διαπλάσωμεν τὸ εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους ἐν ἐμβρυώδει καταστάσει ὑφιστάμενον αἰσθητικὸν ἐνστικτον εἰς βαθμὸν τοσοῦτον, ὅσον ἐπιτρέπουσι τὰ περὶωρισμένα ὄρια τῶν κοινῶν ἀνθρώπων (τῶν μὴ περὶωρισμένων διὰ καλλιτεχνικῆς ἰδοφυίας) καὶ ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν λοιπῶν παιδαγωγικῶν σκοπῶν». Οἱ συνελθόντες λοιπὸν ἐπεδίωκον κυρίως τὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ αἰσθητηρίου. Τοῦτο ὅμως ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς προσωπικῆς ὑφ' ἐνὸς ἐκάστου ἐπιδόσεως εἰς τὴν τέχνην, ἔστω καὶ ἐν μικρᾷ κλίμακι, καθ' ὅσον ἀληθῆς καὶ πραγματικῆ συμμετοχῆ εἰς τὸ καλλιτεχνικό τι ἔργον βασίζεται ἐπὶ τῆς ἐνεργητικῆς αὐτοῦ ψυχικῆς προσοικειώσεως καὶ ἀναπραξιάσεως, οὐχὶ δὲ ἐπὶ τῆς παθητικῆς δεκτικότητος: Παρατηροῦμεν ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς αὐτενεργείας ἀποτελεῖ τὴν βασικὴν προϋπόθεσιν καὶ διὰ τὴν καλλισθητικὴν μόρφωσιν. Ἐνεῦθεν ὁ τε Lange καὶ ὁ Lichtwark ἐτόνισαν μετὰ δυνάμει τὴν ἀνάγκην τῆς διαπαιδαγωγήσεως τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ πρὸς ὑγιὰ τινὰ καὶ συνειδητὸν ἐν τοῖς ὁρίοις αὐτοῦ ἐρασιτεχνισμῶν ἢ διδασκαλίας τῶν καλολογικῶν μαθημάτων ἔδει τοῦτον τὸν σκοπὸν νὰ ἐξυπηρετῆ. Ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ὁ P. Jessen διέγραψε τὴν μεθόδον τῆς διδασκαλίας τῶν χειροτεχνικῶν μαθημάτων. Τὸ μάθημα ὅμως, περὶ ὃ περιστρέφη ἰδίως ἡ συζήτησις, ἦτο ἡ ἰχνογραφία καὶ ζωγραφικὴ. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐν Γερμανίᾳ ἡ ἰχνογραφία ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀπλήν ἐξάσκησιν τῆς χειρὸς, δηλαδὴ εἰς κενὴν τινὰ δεξιότητιαν ἀπ' ἐτέρου ἐχρησίμευον ὡς πρότυπα λιθογραφίαι καὶ γύψινα κοσμήματα, οὐχὶ δὲ ἡ ζωτανὴ φύσις καὶ τὸ οἰκιακὸν περιβάλλον τοῦ παιδός. Ἐν τῷ συνεδρίῳ ἐζητήθη ἡ κατάργησις τῶν μικρῶν τῆς ἐμπειρίας τοῦ παιδός κειμένων προτύπων καὶ ἡ καθιέρωσις διὰ νόμου ὅπως τὸ μάθημα τῆς ἰχνογραφίας διδάσκωσιν ἀποκλειστικῶς διδάτκαλοι τυχόντες, ἰδιῶς καλλιτεχνικῆς μορφώσεως (Lange). Ὁ Carl Götzε ἀπ' ἐτέρου ἐτόνισε τὴν σημασίαν τῆς ἰχνογραφίας ὡς ἀρίστου μέσου πρὸς ἀσκήσιν τῆς παρατηρητικότητος καὶ τοῦ αἰσθητηρίου τοῦ καλοῦ, ἐπὶ τῇ δάσει: δὲ τούτων προέτεινε διαρρυθμίσιν τοῦ προγράμματος τῶν σχολειῶν καὶ διδασκαλείων. Εἰς τὸ σημεῖον οὗτο ἡ παιδαγωγικὴ αὕτη κίνησις ἐκέρδισε τὰς περισοτέρας καὶ μεγαλειτέρας ἐπιτυχίας μετὰ τινὰ χρόνον ἐν Γερμανίᾳ. Ἡ διδασκαλία τῆς ἰχνογραφίας κατέστη διὰ πολλοὺς κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥτιον ἰδιοφυεῖς μαθητὰς εὐχάριστον μάθημα καὶ πηγὴ δαφίλου καλλιτεχνικῆς πα-

ραγωγής. Πρακτικῶς τὰς νεωτεριστικὰς ταύτας ἰδέας ἐφήρμοσεν ἐν ταῖς πρωσικαῖς σχολαῖς ἰδίως ὁ L. Pallat, μετέπειτα ὑπουργικὸς σύμβουλος καὶ διευθυντὴς τοῦ κεντρικοῦ ἴνστιτούτου οὐ ἀγωγῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως ἐν Βερολίῳ.

Ἐν τῇ δευτέρῃ καλλιτεχνικῇ συνέδρῳ (Βαϊμάρη, 1904) συνέζητήθη ἡ ἐπίδρασις τῆς φιλολογίας καὶ τοῦ θεάτρου ἐπὶ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ σχολείου. Ἐνταῦθα τὸ πρῶτον διεξήχθη ἀγὼν ἐναντίον τῆς βρωμερᾶς φιλολογίας. Τὸ θέατρον καὶ ἡ φιλολογία ἐθεωρήθησαν ὡς μέσα γενικῶς παιδαγωγικά. Ἐν τῇ συνέδρῳ ταῦτα αἰ ἀζητήσεις διεξήχθησαν μετὰ τινος ἀξιώτητος, διότι ὁ τρόπος τῆς διδασκαλίας τῆς νεωτέρας φιλολογίας κατεκρίθη ὑπὸ πολλῶν διδασκάλων τῶν τεχνικῶν μαθημάτων, ὡς ἀντιτιθέμενος πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς γενικωτέρας καλαισθητικῆς μορφώσεως, ἥτις κατ' αὐτοῦς ἀποβλέπει εἰς τὴν αἰσθητικὴν ἀπόλαυσιν τοῦ καλοῦ καὶ μόνον. Ἐστράφησαν λοιπὸν ἐναντίον ἐκείνων ἐκ τῶν φιλολόγων, οἵτινες ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ἀρχαίων καὶ νεωτέρων λογοτεχνημάτων καὶ ποιημάτων κατατρίβόμενοι εἰς γλωσσικά καὶ πραγματικὰ ἀναλύσεις παραθεωροῦσι τὸ αἰσθητικὸν μέρος καὶ τὴν καλολογικὴν ἐμβάθυνσιν. Ἐφθασαν μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ διακηρύττωσιν ὅτι πᾶσα γλωσσικὴ ἐπεξεργασία ἢ λογικὴ ἀνάλυσις τοῦ κειμένου καταστρέφει τὸ καλαισθητικὸν μέρος καὶ ἐπομένως εἶναι ἀπορριπτέα. Κάτι περὶ τούτου ἀκόμη πολλοὶ ἀπεφάνησαν ὅτι εἶναι ἀπορριπτέα καὶ πᾶσα χρησιμοποίησις τῶν κειμένων καὶ ἐμμέτρων λογοτεχνημάτων πρὸς ἡθικὸν σκοπόν.

Ἀτυχῶς αἱ στεναίαι αὗται καὶ μονομερεῖς γνώμαι καὶ ἀντιλήψεις ἐπεκράτησαν σχεδὸν γενικῶς ἐν τῇ δευτέρῃ ταύτῃ συνέδρῳ χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ μονομερεία τῆς θεωρίας ταύτης οὐ μόνον ἀντιτίθεται πρὸς τὰς νεωτέρας κατευθύνσεις τῆς παιδαγωγικῆς, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς αὐτὴν τὴν οὐσίαν τῶν καλολογικῶν συναισθημάτων. Πάντα ἀκριβῶς τὰ μεγάλα καὶ βαθεὰ λογοτεχνήματα ἀποτελοῦνται οὐ μόνον πρὸς τὸ συνάισθημα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ πρὸς τὴν ὅλην ψυχὴν αὐτοῦ, ἐκ δὲ τῆς συνολικῆς ταύτης ἐπιδράσεως οὐ μόνον ἡ φαντασία πλουτίζεται μὲ νέον περιεχόμενον, ἀλλὰ καὶ ἡ ὅλη προσωπικότης διευρύνεται εἰς οὐδεμίαν δὲ φιλολογίαν ἢ συνολικὴν αὐτὴν ἐπίδρασιν τῆς τέχνης συντελεῖται μετὰ τσαούτης συνειδητῆς δυνάμεως καὶ ἀποφασιστικότητος, ὅσον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἡμῶν κλασικῇ ποιήσει. Ἡ τέχνη διὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ποιητὰς ἰδίως ἦτο ἀντικείμενον οὐ μόνον καλλιτεχνικῶν ἀπολαύσεων, ἀλλὰ καὶ κυρίως ἡ ὑψίστη ἐκφρασις πλουσίας ἐσωτερικῆς ζωῆς, ἡ δὲ συμμετοχὴ εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ ἔργα σκοπὸν εἶχε πρωτίστως τὴν μόρφωσιν τοῦ καρτετήρος. Τοιοῦτοτρόπως ἡ συντέλευσις τῆς Βαϊμάρης, ἐπιζητούσα νὰ καταπολεμήσῃ ὀρισμένας τινὰς ἀκρότητας ἐν τῇ λογοτεχνικῇ διδασκαλίᾳ, συμβαίνουσας καὶ ἐν

αὐτῇ τῇ Γερμανίᾳ ἀκόμη μέχρι τῆς σήμερον, περιέπεσαν ἀτυχῶς εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον, ἀποκλείσασα αὐτῇ αὐτὴ πᾶσαν δυνατότητα εὐρυτέρας ἐπιδράσεως ἐαυτῆς ἐπὶ τῆς καθ' ἑλίου διδασκαλίας.

Τέλος τὸ τρίτον καλλιτεχνικὸν συνέδριον ἐν Ἀμβούργῳ εἰς τόνον χαλαρὸν πως ἡσχολήθη μετὰ τὴν γυμναστικὴν καὶ τὸν χορὸν κατὰ τὴν γνώμην τινῶν θά ἦτο γονιμώτερον καὶ ἀνταποκρινόμενον πρὸς γενικωτέρον ἐνδιαφέρον, ἐάν ἡσχολεῖτο περὶ τὴν μουσικὴν. Περὶ τῶν διαμειφθέντων ἐν τῇ συνέδρῳ ταύτῃ ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ, λόγῳ ἐλλείψεως χώρου, νὰ μὴ πραγματευθῶμεν διὰ μακροτέρων.

Μέχρι σήμερον δὲν ἐπαύσαν ὑφιστάμεναι ἐν Γερμανίᾳ αἱ τάσεις πρὸς πραγματώσιν βαθυτέρας τινός, εὐρυτέρας καὶ ἐπιμεμημένης καλαισθητικῆς μορφώσεως ἐν ταῖς σχολαῖς. Εἰς ἐφαρμογὴν ἐτέθησαν ἰδίως αἱ ὑγιεῖς ἀρχαί, αἱ γινόμεναι ἀποδεκταὶ ὑπὸ τοῦ παιδαγωγικοῦ συνεδρίου τῆς Δρέσδης· εἰς τοῦτο συνετέλεσε καὶ ἡ συμβολὴ χειροτεχνικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων καὶ ἡ ὀργάνωσις τῶν σχολείων ἐργασίας. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἐργασίας ἀνεγνωρίσθη ὡς ἀναγκαία, ὡς βασικὴ προϋπόθεσις διὰ τὴν καλαισθητικὴν μόρφωσιν· τοῦτο κατεδείχθη καὶ εἰς τὸ μέγα ἐκπαιδευτικὸν συνέδριον, τὸ συγκληθὲν ἐν Βερολίῳ κατὰ τὸ 1920. Ἡ διδασκαλία τῶν τεχνικῶν μαθημάτων εἰσῆχθη εἰς, ἅπαντα τὰ σχολεῖα καὶ διὰ τοὺς μαθητὰς πᾶσῶν τῶν τάξεων. Ἡ διδασκαλία γίνεται οὐχὶ κατὰ τάξεις, ἀλλὰ κατ' ἐλευθέρως συγκροτουμένας μαθητικὰς ομάδας ἐργασίας· εἰς τὰς ομάδας ταύτας, ὧν ἡ ἐπιβλεψίς εἶναι ἀνατεθειμένη εἰς τὸν οἰκτεῖον καθηγητὴν, παρέχεται ὁ κατάλληλος χρόνος καὶ ὁ απαιτούμενος χρόνος καὶ τὰ μέσα ἐργασίας. Καὶ δικαίως· διότι ἀκριβῶς ἡ καλαισθητικὴ μόρφωσις μόνον ἐλευθέρως δύναται νὰ συντελεσθῇ οὐχὶ δέ, ὡς παρ' ἡμῖν, διὰ τοῦ σχηματικοῦ ἐξαναγκασμοῦ τοῦ σχολικοῦ προγράμματος. Εἶθε αἱ ἀρχαὶ αὗται καὶ παρ' ἡμῖν νὰ εὐρωσι τὴν δέουσαν ἀπήχησιν.

Δ. Ν. ΜΩΡΑΪΤΗΣ
Καθηγητῆς

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣ Τὴν Ἐκκλησίαν.

Κύριε Διευθυντά τῆς Ἐκκλησίας

Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Κασσανδρείας κ. Εἰρηναῖος ἐν τῇ ὑπομνήματι αὐτοῦ, τῇ ὑποβληθέντι εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεροσολίας τῆς Ἑλλάδος λέγει ἐν σελ. 28: «Ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ τῆς τελευταίας αὐτῆς πρὸς τὸν Ἀγγλικανισμὸν ὁμοψύχου... κινδυνεύει ν' ἀποκηνοχθῇ ὡς σχισματικὴ ὑπὸ τῶν Σλαβικῶν ἰδίᾳ Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν». Ὅταν ὁ Σεβασμιώτατος γράφῃ περὶ «Σλαβικῶν Ἐκκλησιῶν» ἐννοεῖ βεβαίως τὴν Σερβικὴν καὶ ἰ

Ρωσικήν τοιαύτην, τὰς ὁποίας ὑποθέτει καὶ ἐπιθυμῆναι νὰ παρουσιάσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ ὑπομνήματος αὐτοῦ ὡς ἐχομένας ἀπὸ τῶν ποραδόσεων καὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ δὴ μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ, ὥστε νὰ ἐκσυρίττωσιν ὡς ἀντικρως ἀντίθετον πρὸς τὸ πνεῦμα αὐτῆς πᾶσαν προσέγγισιν ἢ συνεργασίαν μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, πρὸς τὴν ὁποίαν δῆθεν ῥέπει ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ δὴ τόσον ἐπικινδύνως ὥστε νὰ ὑπάρχῃ φόβος μὴ χαρακτηρισθῆ αὐτὴ ὑπ' ἐκείνων ὡς σχισματικὴ.

Τὰ γεγονότα ὅμως οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον σιηρίζοντα τὴν θέσιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Κασσανδρείας ἐπιμαρτυροῦσι βεβῶντα τοῦναντίον. Οὕτω ὁ νῦν Σέρβος Μητροπολίτης Ἀχρίδος Νικόλαος καθ' ὅλον τὸ κατὰ τὸν μέγαν πόλεμον διάστημα τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ διαμονῆς αὐτοῦ, οὐ μόνον ἐπανειλημμένως ἐκήρυττε ἀπ' ἀμβώνων Ἀγγλικανικῶν Ναῶν οὐ μόνον διεκήρυττε κατὰ τὰ κηρύγματα αὐτοῦ ὅτι οἱ Ἀγγλικανοὶ ἔχουσι τὴν Ἀποστολικὴν διαδοχὴν καὶ συνεπῶς ἔγκυρον χειροτονίαν, ἀλλὰ καὶ ὡς λέγουσιν οἱ παρακολουθήσαντες τὴν τότε ἐν Ἀγγλίᾳ ἐργασίαν του καὶ μετέσχε τῆς Τραπεζῆς καὶ τοῦ Ποτηρίου ἐν Ἀγγλικανικῷ νοῦ¹. Ὡσαύτως θὰ γνωρίζῃ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κασσανδρείας ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1928 ὁ Μακαρ. Πατριάρχης τῶν Σέρβων κ. Δημήτριος λειτουργῶν ἐν τῷ Καθεδρικῷ τοῦ Βελιγραδίου Ναῷ μετέδωκε τὰ Ἄχραντα Μυστήρια εἰς Ἀγγλους καὶ Ἀμερικανούς εἰς τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν ἀνήκοντας, οὐδεμίαν ἐπιφυλάξιν ἀιγάκης ὑποχούσης, ἐφόσον οἱ ἐν λόγῳ Ἀγγλικανοὶ καὶ ἄριστα τὴν ὑγίαν εἶχον καὶ μετὰ τινος ἡμέρας ἐπρόκειτο νὰ παρακολουθήσωσι τὴν Μασσ ἐν Βελιγραδίῳ, ὅπου θὰ ἤρχετο πρὸς ἑλέσιν αὐτῆς ὁ Ἀγγλικανὸς ἱερεὺς τῆς Τεργέστης.

Προκειμένου δὲ πρὸς τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας οὐ ἢ ὡς γνωστόν, ἀντιπροσωπεύεται ἐν Εὐρώπῃ ὑπὸ δύο ἀντιθέτων μερίδων, τῆς τοῦ Εὐλογίου, τῆς καὶ ὑπὸ τοῦ σεπτοῦ ἡμῶν Οἰκουμεικοῦ Πατριαρχείου ὡς τῆς μόνης νομίμου ἀναγνωρισμένης, καὶ τῆς τοῦ τέως Μητροπολίτου Κίβου Ἀντωνίου, τῆς πηξάτης τὸ ἀρχηγίον αὐτῆς ἐν Κάρλοβιτς τῆς Σερβίας. Κι ὁ μὲν πρῶτος εὐρίσκειται εἰς στενωπὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, μέγα μέρος τῶν δαπανῶν διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθείσης ἐν Παρισίοις Ρωσικῆς Ἀκαδημίας καλύπτων

1. Τοῦθ' ὅπερ οὐδεὶς οὐδέποτε Ἑλλην Κληρικὸς οὐδ' ἐφαντάσθη κἂν νὰ πράξῃ διακόνων ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἀναστρεφόμενος μετ' Ἀγγλικανῶν.

διὰ δωρεῶν προερχομένων παρ' Ἀγγλικανῶν. Ὁ δὲ δεύτερος τὴν 7ην τοῦ ἤδη λήγοντος μηνὸς Ἰουλίου ἐν ἐπισήμῳ γεύματι δοθέντι ἐν τῷ ἐνταῦθα ἐστιατορίῳ τοῦ Holborn πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος τῆς συγκλήσεως τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμεικῆς Συνόδου, παρόντος καὶ τοῦ γράφοντος τὰς γραμμὰς ταύτας εἶπε τάδε: «... Πρὸ τινῶν ἡμερῶν εὐρέθην ἐν τῷ Μοναστηρίῳ Nashdom (Ἀγγλικανικῷ) καὶ συμπεροσηχῆθην μετὰ τῶν νέων, οἵτινες προπονοῦνται διὰ τὴν ἱερωσύνην ἐν αὐτῷ. Βλέπων δὲ τὸν ζῆλον αὐτῶν ἐσκεπτόμην ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν εἰμὶ νὰ ἀνήκωσιν οὗτοι εἰς Ἐκκλησίαν θεῖαν ἔχουσαν τὴν καταγωγὴν... Δηλῶ σήμερον ὅτι εἶμαι ἔτοιμος νὰ δεχθῶ πάντα Ἐπίσκοπον καὶ κληρικὸν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου ἀνευ ἀναχειροτονίας». Καὶ ταῦτα εἶπεν ὁ διακηρύττων ἄλλοτε *urbi et orbi* ὅτι οἱ Ἀγγλικανοὶ τυγχάνουσιν αἰρετικοί.

Τὴν στάσιν ἀφ' ἐτέρου τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπέναντι τόσον τοῦ Ἀγγλικανισμοῦ ὅσον καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ δύναται νὰ τὴν χαρακτηρίσῃ ἕκαστος ἀναγινώσκων τὴν δὴλωσιν, ἣτις ὑπεβλήθη εἰς τὸ Συνέδριον τῆς Λωζάννης τὸ συνέλθον τὸν Αὐγουστον τοῦ 1927, δὴλωσιν γενομένην καὶ ἀντιπροσωπεύουσαν κυρίως τὴν γνώμην τῶν Ἀντιπροσώπων τῆς Ἑκκλητικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀφ' ἐτέρου ὁ ἐπίσημος ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμεικοῦ Πατριαρχείου ἐν Ἀγγλίᾳ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θουατρίων κ. Γερμανός, ὅστις ὑπετίθεται ὅτι, εἰς ζητήματα ἀφορῶντα τὰς ἐπισήμους σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου καὶ Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ὁμιλεῖ πάντοτε ἐξ ὀνόματος τοῦλάχιστον τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, δὲν παραλείπει οὐδεμίαν εὐκαιρίαν χωρὶς νὰ τονίσῃ ἔμφαντικῶς ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὐδέποτε οὔτε κατὰ κεραίαν θέλει ἀποστῆ τῆς ὑπὸ τῶν αἰώνων κληροδοτηθείσης αὐτῇ πίστεως, τὴν ὁποίαν περιέχει ὡς τὸ πολυτιμότερον θησαύρισμα καὶ ὑπεστήριξε διὰ τοῦ αἵματος αὐτῆς. Ἰδιαίτερος δὲ οὗτος ὁμιλῶν τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον ἐν τῷ Συνεδρίῳ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας τῷ σιγροισθέντι ἐν Cheltenham εἶπε μεταξὺ ἄλλων «... Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀντελήφθη πάντοτε τὴν εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἐνόητά ἐν τῇ πίστει ἐν τοῖς θεμελιώδεσι διδασκαλίαις τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως ὡς αὗται διετυπώθησαν ἐν τῇ Γραφῇ καὶ τῇ Ἱερᾷ Ἀποστολικῇ Παράδοσει καὶ ἐπεκυρώθησαν διὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐπὶ τὰ Οἰκουμεικῶν Συνόδων καὶ τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων. Εἶναι ὅθεν εὐκόλῳ νὰ ἐννοήσῃ τις

διὰ τὴν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πάντοτε προβάλλει τὴν πίστιν τῆς θεολογίας καὶ ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας ὡς τὸ πρότυπον, ὅπερ δεόν νὰ ἀκολουθῇ πᾶσα συζητήσις μετὰ θεολόγων ἄλλων Ἐκκλησιῶν, καὶ ὡς τὴν ἀφετηρίαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας πᾶσα συζήτις δεόν νὰ ἀρχίσῃ ἐπὶ σημείων, ἀκαθορίστων ἐπισήμων, ἀποδεκτῶν ἁμῶς ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως.

Ἄν τώρα Θεολόγοι τινὲς τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ βάσει ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν ἀμερολήπτων καὶ τῇ ἀλήθειᾳ καὶ μόνῃ ὑπουχοῖντες ἐφθασάν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι αἱ Ἀγγλικανικαὶ χειροτονίαι τυγχάνουσιν ἐγκύρου ὡς μὴ στεροφύμεναι τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς καὶ ἂν τὸς ἀμερολήπτους ταύτας ἐκζητήσεις τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας κατακοινοῦσάαι τινὲς Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησιαὶ ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ τοῦ ἐγκύρου τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, τὸ τοιοῦτο, νομίζω, οὐδαμῶς ἐκθέτει τὸ γόητρον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τὸν ἀντίστοιχον περιποιστὴ αὐτῇ τιμῆν καὶ δόξαν ὡς σεβομένην ἀείποτε τὴν ἀλήθειαν, ἐπ' αὐτῆς καὶ μόνῃς στηριζούσῃ τὰς ἐνεργείας Αὐτῆς καὶ ὡς ἀκολουθεῖσθαι ἀπαρεγκλίτως τοῖς ἴχνεσιν Ἐκείνου. Ὅστις εἶπεν «ἐγὼ, εἰμὶ ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή».

Ἐπαφιέμενος εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐκκλησίας» ὅπως, ἐξαγάγων τὰ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω συμπεράσματα, εὐχαριστῶ θεοῦ διὰ τὴν φιλοξενίαν κ. Διευθυντῆ κ.λ.π.

Λονδίνου, 28 Ἰουλίου 1929.

Μ. Λοχμ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ἈΝΑ ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ

Ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν ἐν μέσσις Ἀθήναις τίθεται ἐν ἀμφιβολίᾳ καὶ δὴ τόσον ἐπισήμως ἀπ' αὐτοῦ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων ἢ ἀπὸ τῶν κλασικῶν σπουδῶν ὠφέλεια, ὁ ὑφυπουργὸς τῶν Ὁραίων Τεχνῶν ἐν Παρισίοις, ὁμιλῶν ἐπισήμως ἐνώπιον τῶν παρισινῶν μαθητῶν εἶπε τὰ ἀκόλουθα περὶ τῆς διδασκαλίας τῶν κλασικῶν συγγραφέων ἐν παραβολῇ πρὸς τὴν τῶν νεωτέρων:

«Ἡ κλασικὴ μόρφωσις μοι φαίνεται ὅτι μᾶς δίδει τὴν καλλιτέραν ἐκπαιδευτικὴν μέθοδον. Δὲν ἐννοῶ βεβαίως ὅτι ἡ ἀσκήσις τοῦ πνεύματος, ἡ ὁποία ἐνεργεῖται διὰ τῆς γραμματικῆς καὶ τῆς λογικῆς ἀναλύσεως τῶν λέξεων ἢ τῶν φράσεων εἶνε δυνατὴ μόνον διὰ τῶν κλασικῶν γλωσσῶν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μὴ λησιμονῆται πάντοτε, ὅτι ἡ γλώσσά μας, οἱ θεσμοὶ μας, τὰ ἥθη μας, προσέρχονται κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῆς λατινικῆς παιδείας, ἡ ὁποία δὲν ἐξηγλήθη ποσῶς, καὶ τῆς ὁποίας τὸν ἀντίστοιχον τὴν παρουσίαν διαπιστώνομεν εἰς κάθε βῆμά μας».

Φαίνεται γὰρ λοιπὸν, ὅτι οἱ ξένοι ἤρχισαν νὰ γίνωνται

Ἕλληνες, καὶ ἡμεῖς νὰ ἐκφυλιζώμεθα, ἀφοῦ ὅ,τι πολυτιμότερον θεωρεῖ ἡ πεπολιτισμένη ἀνθρωπότης, ὁλόκληρος, ἡμεῖς, ἰδικόν μας ὄν, τὸ ἀποκηρύττομεν καὶ τὸ ἐκσυρίτομεν!

—Οἱ «Church Times» τοῦ Λονδίνου εἰς σχόλιά τινα περὶ τῆς ἐν Λωζάννῃ πολυκρότου συνδιασκέψεως λέγει μετὰξὺ ἄλλων ὅτι «χάρις εἰς τὴν παρουσίαν τῶν ὀρθοδόξων καὶ εἰς τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Δρος Gore (ἐπισκόπου τῆς Ὁξφόρδης) ἡ Λωζάννη κατ' οὐδένα τρόπον δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐπιτυχούσα».

—Ὁ γνωστὸς ἐξ ὀγκώδους περὶ τοῦ κομμουνισμοῦ συγγραφεὺς συνταγματάρχης κ. Γ. Φεσόπουλος ἐν νεωτέρῳ ἔργῳ του περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος τονίζει σὺν ἄλλοις, ὅτι «ὅσον ἀποτυγχάνει ὁ κομμουνισμὸς ἐν τῇ ἐφαρμογῇ του, ὅσον βυθίζει περισσότερο τὴν Ρωσίαν εἰς τὴν οἰκονομικὴν καταστροφὴν, τὴν ἀτομικὴν δυστυχίαν καὶ τὴν ἠθικὴν διαφθοράν, τόσον ἐντείνει τὸν ἀντίστοιχον τὴν προπαγάνδα του εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Διότι ἡ μοναδικὴ ἐλπίς ἡ ὁποία ἀπέμεινε πλέον εἰς τοὺς Ρώσους σοβητικὸς ἡγέτας εἶνε νὰ προκαλέσουν κομμουνιστικὰς ἀνωμαλίας εἰς τὴν ὑπόλοιπον Εὐρώπην καὶ νὰ στερεώσουν τοιουτοτρόπως τὸ κλιονιζόμενον καθεστῶς των».

— Παρὰ τὴν προσπάθειαν νὰ προσδοθῇ παγκόσμιος ἡ καθολικὸς χαρακτὴρ εἰς τὸ νεογενὲς παπικὸν κράτιδιον, εἶνε προφανὴς ἡ ἰταλικὴ ἐπ' αὐτοῦ ἐπίδρασις, ὡς ἀποδεικνύεται ἐξ ἀνταποκρίσεων ἐκ Ρώμης. «Ὁ θεμελιώδης νόμος» του, ὡς καὶ ἄλλοι συνεκδοθέντες μετ' αὐτοῦ πέντε νόμοι, συνετάχθησαν ὑπὸ Ἰταλῶν. Ὁ γενικὸς σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας καὶ ὁ πρωτοβάθμιος ἐνιαυτός δικαστὴς εἶνε ἐπίσης Ἰταλός. Αὐτὸς δὲ οὗτος ὁ κυβερνήτης τῆς Πόλεως τοῦ Βατικανοῦ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ ἀσκή τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου παρὰ τοῖς Ἰταλικοῖς δικαστηρίοις. Ἐξ ἄλλου, ὁ νόμος περὶ τῶν πηγῶν τοῦ προσοῦδιε ἐπιβοηθητικὴν ἰσχὺν εἰς τὸν ἰταλικὸν ἀστικὸν καὶ ἐμπορικὸν κώδικα, ὀρίζων, ὅτι τὰ ἐνδεχόμενα κενὰ τῆς νομοθεσίας τοῦ νέου κράτους θὰ συμπληροῦνται ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς νομοθεσίας, τῆς ἰσχυροῦσῃς τὴν 7 Ἰουλίου. Ἰσχύουν ἐπίσης ἐντὸς τοῦ Βατικανοῦ ὁ Ἰταλικὸς ποινικὸς κώδιξ, ἡ ποινικὴ δικονομία καὶ ἄλλα μέρη τῆς ἰταλικῆς νομοθεσίας, τὰ εἰδικῶς ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ πηγῶν τοῦ δικαίου, ὡς καὶ μακρὰ σειρὰ εἰδικῶν νόμων, ὡς οἱ περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν, περὶ πνευματικῆς ἰδιοκτησίας, περὶ σιδηροδρόμων, ταχυδρομείων, τηλεφώνων, τηλεγράφων κτλ. Ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἣν δὲν ὑπάρχει ἰταλικὸς νόμος δι' ὀρισμένον ζήτημα, ἡ ὁ ὑπάρχων εἶνε ἀνεφάρμοστος, ὀρίζεται, ὅτι ὁ δικαστὴς θὰ δικάζῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παραγγελμάτων τοῦ θεοῦ δικαίου, τοῦ φυσικοῦ δικαίου, καὶ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦ κανονικοῦ δικαίου. Ἄλλαις λέξεσιν ἡ Πόλις τοῦ Βατικανοῦ ἀπὸ ἐπόψεως δικαίου εἶνε σχεδὸν ἐπέκτασις τοῦ ἰταλικοῦ κράτους».

—Ἡ «Semaïn Religieuse» ἐν ἀρθρῳ τῆς περὶ τῆς καταργήσεως τοῦ Ἰσλάμ διὰ τῶν μεταρρυθμίσεων τοῦ Κεμάλ ἀναγράφει μετὰξὺ ἄλλων τὴν γνῶμην, καθ' ἣν ἡ κατάργησις τοῦ Καλιφάτου καὶ κατὰ τὴν μούσουλμανικὴν θερησκείαν ἐν Τουρκίᾳ παρουσιάζουσι καταπληκτικὰς ἀναλογίας πρὸς τὴν μετὰξὺ τοῦ Ἑρρικού ἢ τῆς Ἀγγλίας καὶ τοῦ πάπα διακοπήν τῶν σχέσεων καὶ τὴν ἐν τῷ ἀγγλικῷ βασιλείῳ κατάργησιν τῶν μοναστηρίων κατὰ

τὸν 15 αἰώνα. Προσθέτει δ' ἐν τέλει ὅτι παρακολουθοῦνται μὲν μετὰ συμπαθείας αἱ προσπάθειαι αὗται πρὸς ἐκλαίκευσιν ἐν Τουρκίᾳ, ἀμφιβάλλεται ὅμως ἂν εἶνε δυνατὴ ἡ ἀποδοχὴ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ ἄνευ τῆς συμπαροδοῦς καὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἧς εἶνε ὁ ἐμπυχωτῆς τοῦ πολιτισμοῦ τούτου εἰς ὅτι ἄριστον κέκτηται οὗτος. Δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐλευθερία, δικαιοσύνη καὶ πρόοδος ἀληθῆς ἄνευ ἠθικῆς ἀγωγῆς, ἧτοι ἄνευ θρησκείας.

— Κατὰ τὸν Rev. Emil Ohly, ἀνασκοποῦνται τὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σουηδίας νεώτερα ἐν τῇ «Goorwill», ἡ Σουηδία φαίνεται θεωρούμενη ὑπὸ τῆς Ρωσίας ὡς τὸ μᾶλλον πρόσφορον πρὸς στρατολογίαν ὀπαδῶν πεδίων. Ἡ ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα ἐντείνεται ἐπὶ μᾶλλον ἐν Σουηδίᾳ. Ὑπάρχει ἐν αὐτῇ σωματεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Κίνησις Σκαπανέων», τὸ ὁποῖον ἐπιζητεῖ νὰ ἐπηρεάσῃ τὰ παιδία ὄχι μόνον ἀπὸ ἐπόψεως πολιτικῆς, ἀλλὰ καὶ δι' ἐμπνεύσεως μίσους κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἐργατικῶν πομπῶν κατὰ τὴν 1 Μαΐου ἐφέρετο καὶ μία σημαία παριστάνοσα μίαν καιομένην Ἁγ. Γραφὴν. Ἐξ ἄλλου ὅμως ἡ Ἐθνικὴ Σουηδικὴ Ἐκκλησία κατὰ τὰ τελευταῖα εἴκοσιν ἔτη ἐκέρδισε σημαντικῶς ἐν τῇ ζωῇ τοῦ λαοῦ, τόσον ὥστε δύναται νὰ ὀμιλῇ περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἀναγεννήσεως. Ἐν τῷ τύπῳ ὡς καὶ ἐν τῷ δημοσίῳ βίῳ ἡ Ἐκκλησία κατέχει σοβαρὰν θέσιν. Πάντα τὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα συζητοῦνται λεπτομερῶς. Ἡ σπουδαιότερα τῶν ἐφημερίδων «Svenska Dagbladet» δημοσιεύει κατὰ Κυριακὴν ἐν ἐπιφανείᾳ θέσει ἄρθρον ὀφειλόμενον εἰς διακεκριμένον ἐκκλησιαστικολόγον περὶ γενικῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. Μεγάλῃ σπουδαιότητι διὰ τὴν καθ' ὅλου θέσιν τῆς Σουηδικῆς Ἐκκλησίας εἶνε ἡ προσωπικότης τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Söderblom, μεγάλῃ δὲ ὄντι δεικνύοντος ἐν τῇ δημοσίᾳ ζωῇ τῆς Σουηδίας. Ὅχι μόνον ἡ κεντρικὴ τοῦ θεοῦ ἐν τῇ οἰκουμένικῃ κινήσει, ἀλλὰ καὶ ἀποφασιστικὴ καὶ θαρραλέα του στάσις ἀπέναντι τῶν διαφορῶν ρευμάτων καὶ φαινομένων ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ ἐξασφάλισαν εἰς αὐτὸν μίαν μοναδικὴν καὶ ὀλονὲν αὐξανομένην ἐπιρροὴν ἐν τῇ χόρῳ του.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὰ ὑποβρύχια.

Κατὰ πρότασιν τοῦ πρώτου λόρδου τοῦ ἀγγλικοῦ ναυαρχείου πρέπει νὰ καταργηθοῦν τὰ ὑποβρύχια ὡς ἐκτεθειμένα εἰς ἀπείρους κινδύνους, διὰ νὰ ἐπέλθῃ δὲ συμφωνία εἰς τοῦτο πάντων τῶν κρατῶν, προϋτάθῃ νὰ συζητηθῇ τὸ ζήτημα εἰς τὴν προσεχῆ περὶ ναυτικοῦ ἀφοπλισμοῦ διάσκεψιν τῶν μεγάλων ναυτικῶν δυνάμεων τοῦ κόσμου. Ἡ περὶ καταργήσεως ἰδέα ἐπήλθεν εἰς τὸν ἀγγλον λόρδον συνεπείᾳ τῆς πρό τιμος καταβυθίσεως ἀγγλικοῦ ὑποβρυχίου καὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ πληρώματός του, συγκεκριμένου ἐξ 22 ἀνδρῶν. Παρόμοιον ἀτύχημα συνέβη μέχρι τοῦδε εἰς ἐν γαλλικὸν καὶ εἰς ἐν ἀμερικανικὸν ὑποβρύχιον. Ἄρα γε θὰ ἀνεκνευεῖτό τις τῶν μεγάλων καθ' ὅμοιον

τρόπον ἐν ᾗ περιπτώσει τοιαῦτα ἀτύχηματα ἤθελον σημειωθῆ εἰς μικρότερα κράτη, ἢ μήπως τοιαύτη ἐρώτησις, ὡς ἄγαν ἀφελῆς, οὐδέποτε θὰ ἔφθανε μέχρι μῖς περὶ ναυτικοῦ ἀφοπλισμοῦ συνδιασκέψεως;

Ἐν μάθημα

Θεατρικὸς θίασος ἐπιχειρήσας ἐν προαστείῳ τῶν Ἀθηνῶν νὰ ἐξασφαλίσῃ ἀκροατήριον εἰς τὰς παραστάσεις του διὰ διαφημίσεως αὐτῶν ὡς «ἐντελῶς ἀκατάλληλων», ἠναγκάσθη νὰ μεταβάλῃ τῇ ἐπαύριον τακτικὴν, διότι τρία μόνον εἰσιτήρια διέθεσε τὸ ταμεῖόν του. Ἡ κολοσοιαία αὕτη διαφορὰ μεταξὺ πρωτεύουσας καὶ προαστείου ἐνεποίησεν αἰσθησιμ. δεδομένου ὅτι πάντες σχεδὸν οἱ παραθερισταὶ τοῦ δευτέρου προέρχονται ἐκ τῆς πρώτης, ὅπου τὰ «ἀκατάλληλα» πολὺ ἀκροατήριον παγιδεύουσιν. Πρόδηλον ὅτι ἡ πρὸς ἀγνὴν φύσιν ἀμεσος σχέσις ἠθικωτέρους ἀπεργάζεται τοὺς ἀνθρώπους, ἅς λάβωσι δὲ τοῦτο ἔψιν ὅσοι, πιστεύοντες ἔτι ὅτι ὑπάρχουσιν ἐθνικαὶ ἀξίαι, ὑπὸ τῆς ἀστυφιλίας ἔλκονται πρὸς τὰς πόλεις. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ μικρὰ πολίχνη ἔδωκεν ἐν καλῶν εἰς τὴν μητρόπολιν—πρωτεύουσαν μάθημα.

Ἡ καλλιτέρα ἐνδειξις

Ἐνδεκα ἑκατομμύρια νέων τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ τῆς νεότητος ἀνηκόντων εἰς κράτη πεντήκοντα καὶ πέντε, δι' ἑκατὸν ἀντιπροσώπων των συνεκρότησαν περὶ φθίνοντα τὸν παρελθόντα Ἰούλιον διεθνῆ διάσκεψιν ἐν Γενεύῃ μετὰ ἄλλων ἀντιπροσώπων τοῦ Διεθνoῦς Γραφείου Ἐργασίας τοῦ Διεθνoῦς Ἰνστιτούτου Ἀνατροφῆς καὶ τῆς Παγκοσμίου Ὁμοσπονδίας τῶν Παιδαγωγικῶν Ἐνώσεων ἐπὶ θεμάτων ἀφορῶντων εἰς ἀνταποκρίσεις μεταξὺ τῶν διαφορῶν σχολείων πρὸς σύσφιγξιν δεσμῶν συνεργασίας τῆς νεολαίας πάντων τῶν κρατῶν διὰ ζητήματα ὑγιεινῆς καὶ ἀλληλοβοηθείας. Ἡ συνεργασία αὕτη τῆς διεθνoῦς νεολαίας ἀποτελεῖ τὴν καλλιτέραν ἐνδειξιν μῖς εὐτυχεστέρας αὔριον τόσον διὰ τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου ὅσον καὶ διὰ τὴν ὑγιεινέραν ἀνάπτυξιν τῆς ἀνθρωπότητος ἐπὶ τῇ βάσει κοινωνικῶν ἀρχῶν ἐξασφαλίζουσῶν τὴν προκοπὴν τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας.

Ὅπερ ἔδει δεῖξαι

Πολὺ πρὸ τῆς 1ης Αὐγούστου ἐκ Μόσχας διετυμπαίζοντο εἰς τὰ τετραπέρατα τῆς ὑψηλίου μεγάλα καὶ θαυμαστά ὅτι δὲν θὰ ὑπαρξῇ χώρα ὅπου νὰ μὴ ἀνατραποῦν τὰ πάντα ὑπὸ τῶν ἐκασταχοῦ κομμουνιστῶν, διὰ νὰ διατρανωθῇ κατὰ τὸν μᾶλλον οκληρῶς ἐμφανῆ τρόπον ἡ τεραστία ἰσχύς τοῦ κομμουνισμοῦ, Ἀφθονώτατα πρὸς τοῦτο διεμουράσθησαν χρήματα, παρεσκευάσθησαν ῥόπαλα, ἠκουήθησαν μάχαιραι, ἐπληρώθησαν πολὺκροτα. Καὶ ἦλθεν ἡ α' Αὐγούστου, ἡ

ἡμέρα τῆς μεγάλης καὶ συγκλονιστικῆς ἐπιδείξεως ἀλλ' οὐδαμῶς οὐδὲ μῦριον ἐπεδείχθη ἰσχύος. Καὶ εἶχε μὲν ἀποδειχθῆ ἡ γυμνότης τῆς κομμουνιστικῆς μοσχοβοτικῆς «παντοδυναμίας» καὶ ἐξ ἄλλω περιπτώσεων, καὶ δὴ καὶ κατὰ τὴν 1ην παρελθόντος Μαΐου, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἐπιστῇ καὶ ἡ πομπόλυξ τῆς 1ης Αὐγούστου διὰ νὰ δευχθῆ ἔτι μᾶλλον ἡ κομμουνιστικὴ κενότης.

Νὰ συνέλθουν.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὰ μεγάλα κράτη εἶνε ἐν γνώσει τῆς περικρίας, τῆς ὁποίας ἐπλήρωσε τὴν ψυχὴν τῶν μικρῶν ἔθνων καὶ ἡ κατὰ τὸν τελευταῖον πειρασμὸν καὶ πρὸς ἑαυτῶν ἢ μετ' αὐτῶν πρὸς τὰ ἄδικα καὶ συμφεροντολόγους διαγῶγῃ των. Ἀνεξάρτητος τοῦ ἀνὰ αἱ μεγάλας δυνάμεις ἔχουσιν ἀνάγκη τῶν μικρῶν, καὶ ὁ πειρασμὸς ἐδείξευ ὅτι ἔχουσιν ὄντως μεγίστην, καὶ ἔπρεπε, μετὰ τὰς πάντα χόθεν κατ' αὐτῶν ἐπαξυθιείας ἀκλήρας ἀλλὰ δικαίας μομφάς, νὰ προσχωρήσῃ πῶς πρὸς τὴν ιδέαν, ὅτι, καὶ ἀπὸ ἀποψευστῶν πάλιν καθάρως ἰδιαιτελοῦς, θὰ ἔπρεπε νὰ μεταβάλλῃ τακτικὴν δεξιότησά—αἱ μεγάλας δυνάμεις— ὅτι ἡ ἠθικὴ δὲν εἶνε μόνον διὰ τοὺς μικροὺς, ὅτι δὲ θὰ τοῖς ἦτο δυσάρεστοῦ νὰ κινῶνται ἐξ ὅλης πάσης ἠθικῆς, ἢ μᾶλλον, νὰ ἀντιστρατεύωνται κατὰ τῆς ἠθικῆς! Αἱ μεγάλας δυνάμεις φαίνονται μὴ κατανοήσασαι τὸ ἄπ' ἐναντίας ἐξακολουθοῦσι τῆς ἀδικίας καὶ ἀηθικῆς αὐτῶν πολιτικῆς, ὡς μαρτυρεῖ καὶ ἡ ὑπάρσις τῆς διὰ τοῦ περιφημοῦ σχεδίου Γιώγκ κατὰ νύμφης τῶν λεγομένων γερμανικῶν ἐπανορθώσεων. Εἰς ἑαυτὰς ἐπιφυλάξασαι «ἀπεριορίστα συμφέροντα», ρίπτουσι κατὰ πρόσωπον τῶν μικρῶν ἔθνων τὰ ψυχία τῶν «περιωρισμένων» συμφερόντων, οὕτω δ' ἐξακολουθεῖσιν ἀνευ συντολῆς οἱ μεγάλοι καὶ ἰσχυροὶ νὰ σωρεύωσι συστηματικῶς καὶ ἐξ ὅλης ἠθικῆς ἐπὶ τῶν ὄμων τῶν μικρῶν καὶ ἀσθενῶν τὰς σκληρότερας τῶν ἀδικιών. Εὐλόγος λοιπὸν τυγχάνει ἡ καταλαμβάνουσα τὰ μικρὰ ἔθνη πικρὰ ἀπογοήτευσίς, ἡ ὁποία βεβαίως, κατὰ τὸν αἰῶνα ν. ἡς ἀνταποδόσεως νόμον, δὲν θὰ μείνῃ ἀνευ δισμένου διὰ τοὺς ἀδικούντας ἀντικτύπου ἀπέποπε ὁ λέων ἠθελε λάβει τοῦ μύδος τὴν ἀνάγκην.

Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Συμπολιτεία.

Ὁ μέχρι πρόχθε ἐκὸμῃ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας Ἀριστίδης Μπριάν ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ταύτην προέτεινε ἐπ' ἑσχατῶν τὴν ὀργάνωσιν, τῆς Εὐρώπης εἰς εὐρωπαϊκὴν ἀσμπολιτείαν, κατὰ τὸ πρότυπον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἡ ἰδέα αὕτη, ἀφ' ἰκαροῦ ὑποστηριζομένη καὶ προαγομένη ὑπὸ τοῦ γυφιστοῦ Κροδενχόβ, Καλλιέργη, πραγματοποιουμένη θὰ μεταβάλλῃ ἀρδην τὰς πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς ἐν

Εὐρώπῃ συνθήκας ἐπὶ τὸ ἀπείρως εὐδαιμονέστερον καὶ θὰ σημειώσῃ ἀφετηριάν νέας ὅλως ἱστορίας διὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμὸν, κρίνεται ὅμως ὑπὸ τῶν δαφόρων πολιτικῶν κύκλων ὡς ἄγαν πρόωρος, διότι ἡ Εὐρώπη δὲν φαίνεται ἀκόμῃ ὀριμάσασα τόσο ὥστε νὰ προσχωρήσῃ εἰς τοιαύτην ἰδεολογίαν. Τὸ γεγονός ὅμως ὅτι πολιτικὸς τηλικαύτης πείρας καὶ συνέσεως, ὁλος ὁ Μπριάν, ὅστις τόσο χόρον ἐξῆσε τὴν ἐφηρμοσμένην πολιτικὴν κατὰ τὴν κρισιμοτέραν καμπὴν τῆς συγχρόνου ἱστορίας,—τὸ ὅτι λέγομεν, τοιοῦτος πολιτικὸς ἐνόμωσεν ὅτι δὲν εἶνε τόσο ἀκαιρὸν νὰ ὀμιλήσῃ περὶ εὐρωπαϊκῆς συμπολιτείας, σημίνει ἢ ὅτι τὰ καθ' ὅλου πολιτικὰ τοῦ κόσμου πράγματα εἶνε ἀδ' ἐξίτητα καὶ μόνον μία τοιαύτη ἀνοργάνωσις τῆς Εὐρώπης θὰ ἠδύνατο νὰ σώσῃ τὴν κατὰστασιν, ἢ ὅτι εἶνε δυνατόν καὶ ἀπὸ τοῦδε νὰ γιενταί λόγος ἐν τῇ βεβαιότητι ὅτι θάπτον ἢ βράδιον ὁ λόγος οὗτός νὰ ἐπαγάγῃ τὴν ταχυτέραν ὀρίμανσιν μιᾶς ὀριστικῆς προσχωρήσεως τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἰδεολογίαν. Φανταζόμεθα ὅτι ἡ προεδρεία τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως, ἡνὲν τῷ μεταξὺ ἀνέλαβεν ὁ Μπριάν, θὰ προσδώσῃ ἔτι μείζον κύρος εἰς τὴν ἰδέαν του, ἴσως δ' ἐκ τῆς προεδρείας ταύτης προέλθῃ θετικώτερα ἐνίσχυσις τῆς ἰδέας τῆς εὐρωπαϊκῆς συμπολιτείας.

Μιμητέον.

Κατὰ τὴν λήξιν τῶν μαθημάτων ὁ δῆμος τοῦ Πειρακῶς ἔγνω νὰ ἐγκαινίσῃ πρόπον ἐνίσχυοντα τῶν μαθητῶν τὴν ἐπίδοσιν. Τῶν μαθητῶν πάντων τῶν σχολείων συγκεντρωθέντων ἐν τῇ πλατείᾳ Κοραῆ, ἐγένετο, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, δημοτελῶς ἀπονομὴ βραβείων εἰς τρεῖς ἀριστεύσαντας μαθητὰς ἐξ ἐκάστης τάξεως τῶν δημοτικῶν σχολείων, τῶν γυμνασίων, τῶν ἐμπορικῶν καὶ τῶν νυκτερινῶν σχολῶν. Ἐν συνόλῳ ἀπενεμήθησαν 200 βραβεῖα πρωτίων, 200 πρῶτοι ἔπαινοι καὶ 200 δευτέροι. Καὶ τὰ μὲν χρηματικὰ βραβεῖα ἤρχιζον ἀπὸ 2,500 δραχμῶν διὰ τοὺς ἀπολυμένους, μέχρι 1500, 1000 καὶ 500. Τὰ δ' ἄλλα συνίσταντο εἰς βιβλία καὶ ἄλλα δῶρα. Ἡ πρωτοβουλία τοῦ δήμου εἶνε ἀξία παντὸς ἐπαινοῦ καὶ ἀμέσου μιμήσεως.

Ἄστοχος ἔμπνευσις.

Πρὸ τίνος ἐν Σεβύλλῃ τῆς Ἰσπανίας ὀργανώθη μεγάλη ἐκθεσις, παρταχθέν δὲ τοῦ κόσμου συνέρρευσαν οἱ ἐνδιαφερόμενοι, χάριν τῶν ὁποίων ἐπεδείχθησαν καὶ «ταυρομαχίαι ἀληθιναί» κατὰ τὴν φρασεολογίαν τοῦ τύπου. Ἡ ἐπίδειξις αὕτη ὑπῆρξεν τοῦλάχιστον ἄστοχος, διότι ἀσφαλῶς αἱ βίβραροι ταυρομαχίαι θὰ ἐξήλευσαν τὰς ἐντυπώσεις τῶν ξένων

ἀπὸ τῶν ἐνδείξεων τοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ ὁποίου δείγματα ὑποτίθενται αἱ ἐκθέσεις.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς συνεδρίασιν τὴν Τρίτην τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος καὶ τὴν Πέμπτην τῆς παρούσης, ἀσχοληθεῖσα περὶ διοικητικὰ ζητήματα.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 2 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 8ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 112 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, ἐνεκρίθη ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 66 καὶ ἀπὸ 1 Ἰουνίου ἐ. ἔ. Συνοδικῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ τῆς καθαιρέσεως καὶ ἀποβολῆς τοῦ μοναχικοῦ σχήματος εἰς τὸν Ἱεροδιάκονον Βαρνάβαν Μπελούμπασην, ἀδελφὸν τῆς Ι. Μ. τοῦ Σωτήρος τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Καρυστίας.

— Ὡσαύτως διὰ Διατάγματος τῆ 2 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 8ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 112 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, ἐνεκρίθη ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς τῆς τριμήνου ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας, μετ' ἰσοχρόνου στερήσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτῶν δικαιωμάτων, τῆς ἐπιβληθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 119 ἐ. ἔ. ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μεσσηνίας εἰς τοὺς ἱερεῖς 1) Ἠλίαν Σχινᾶν, ἐφημέριον Βρωμοβρύσεως, 2) Νικόλαον Παναγόπουλον Ἐφημ. Πηλαγίστρας, 3) Γεώργιον Πατρινὸν Ἐφημ. Μυροματίου, 4) Δημήτριον Πετρόπουλον, Ἐφημ. Ἀγριλιᾶς καὶ 5) Κωνστ. Ντούλην Ἐφημ. Τριόδου, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας.

— Ἐπίσης διὰ Διατάγματος τῆ 2 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 8 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους, καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 112 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, ἐχαρίσθη τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς, τοῦ διετοῦς σωματικοῦ περιορισμοῦ, τῆς ἐπιβληθείσης εἰς τὸν Μοναχὸν Ἰωσήφ Κασίμην, ἀδελφὸν τῆς Ι. Μονῆς «Κάτω Παναγιάς» τῆς Ι. Μητροπόλεως Ἄρτης, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 31 καὶ ἀπὸ 28 Μαΐου 1927 Συνοδικῆς ἀποφάσεως.

— Ἐνεκρίθη, ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων, ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 12 ἐ. ἔ. ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου Ἄρτης, δι' ἧς ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ τῆς διμήνου ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας, μετ' ἰσοχρόνου στερήσεως, τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ δικαιωμάτων, εἰς τὸν

ἱερέα Ἀπόστολον Ἀθανασάκη, ἐφημέριον Καταβόθρας τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἄρτης.

— Διορίσθησαν Γραμματεὺς μὲν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως ὁ ἱερεὺς Γεώργιος Ταβανιώτης, Κλητὴρ δὲ τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως ὁ Θεόδωρος Μουμτζῆς.

— Ὡσαύτως διορίσθη Γραμματεὺς τῆς Ι. Μητροπόλεως Καρδαμύλων ὁ Χριστόφορος Στρουμπῆς.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θάσου Γεώργιος δι' ἐγγράφου αὐτοῦ ἀνακοινοῖ ὅτι τὸ πρὸς τὴν συνεδρίαζουσαν Ἱεραρχίαν ἀποσταλὲν τηλεγράφημα τῆς 19ης Ἰουνίου ἐν. ἔ. σχετικὸν πρὸς τὸ ἡμερολόγιον ἐκ μέρους τοῦ Συνδέσμου Κοινοτήτων Θάσου εἶναι πλαστόν. Ὁ ἐν λόγῳ Σύνδεσμος οὐδεμίαν γνώσιν ἔχει τοῦτου. Γεώργιος τις Θωμᾶ ἐκ Ποταμίας ἐθήκεν εἰς τὸ ἐκ Καβάλλας ἀποσταλὲν τηλεγράφημα τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Συνδέσμου τῶν Κοινοτήτων Θάσου καὶ ἤδη ἡ ὑπόθεσις περὶεπέμφθη ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου εἰς τὴν Δικαιοσύνην.

— Διὰ τῶν τελευταίως ψηφισθέντων ἐκπαιδευτικῶν νομοσχεδίων ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν ἐμειώθη ἀπὸ 13 εἰς 7.

— Μεταξὺ τῶν ἐκ Μ. Ἀσίας προσφύγων ἀφίκοντο εἰς Θεσσαλονίκην περὶ τοὺς 15 Ἑλληνας καὶ 20—35 Ἀρμένιοι, λεγόμενοι Σαββατισταί. Ἡ ἔδρα τῶν Σαββατιστῶν εἶνε ἐν Βασιγκτῶνι, παρουσιάζονται δ' οὗτοι ὡς ἐκκλησιαστικὸς καὶ θρησκευτικὸς Σύλλογος ἢ Γενικὸν Συμβούλιον τῆς ἑβδόμης ἡμέρας τῆς Β' παρουσίας. Ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐν λόγῳ Συλλόγου ἀφίκετο μετὰ τῶν προσφύγων τῆ 28 Ὀκτ. 1923 ὁ ἀμερικανὸς Ροβέρτος Σίδνεϊ Γκρέβις, ὅστις ἀμέσως προέβη εἰς ἀγοράν, ἐπ' ὄνοματι τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Συλλόγου, οἰκίας ἐν τῇ ὁδῷ Λαχανᾶ ἀριθ. 36. Τὸ οἶκημα τοῦτο γρησιμεύει κατὰ τὸ ἥμισυ ὡς κατοικία τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦτου, καὶ κατὰ τὸ ὑπόλοιπον ὡς τόπος συγκεντρώσεως τῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ κατὰ Σάββατον. Τοῦ κ. Γκρέβις (Greaves) ἀναχωρήσαντος, ἦλθε τῆ 8 Ἀπριλίου 1926 ὡς ἱεραπόστολος τῆς οἰρέσεως ὁ γερμανὸς Ἐρνέστος Χέκενε. Οἱ Σαββατισταὶ οὗτοι Ἑλληνας καὶ Ἀρμένιοι ἀνέρχονται σήμερον τὸ ὄλον εἰς 36 ἐν Θεσσαλονίκῃ· ἀνὰ ὄλην δὲ τὴν Ἑλλάδα συμποσοῦνται εἰς 100—150. Ἡ προπαγάνδα φαίνεται διαθέρουσα ἀφθονὰ χρήματα, ἔρχεται δὲ εἰς ἐπικουρίαν τῶν ἀπόρων καὶ εὐαλότων οικογενειῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Αὔριον Κυριακὴν καταφθάσει εἰς Ἀθήνας ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος, Θὰ παρεμείνη ἐν Ἀθήναις, φιλοξενοῦμενος

ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ, εἶτα δὲ θὰ μεταβῆ εἰς τὸ λουτρό.

—Κατὰ πληροφoρίας ἐκ Καίρου ὁ αὐτόθι συστηθεὶς Θρησκευτικὸς Σύλλογος ΕΥΣΕΒΕΙΑ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς μεταφορᾶς τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου Ἀλεξανδρείας εἰς Καίρον ἐνήργησε παρὰ τῇ Α. Θ. Π. τῷ Πατριάρχῃ καὶ ἐπέτυχεν, ὅπως ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου καὶ Κατηγητὴς τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας κ. Ἰ. Παπαδόπουλος ἀναλάβῃ τακτικῶς τὴν διδασκαλίαν ἐν τῷ ἐντυκτηρίῳ αὐτῆς.

Ἦδη δις τῆς εβδομάδος διδάσκει ἐνώπιον ἑκατοντάδων ἀκροατῶν ἑκάστοτε. Ἀποτέλεσμα τῆς ἐντατικῆς ταύτης ἐνεργείας τῆς ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ὑπῆρξεν ὅτι πυκναὶ μᾶζαι λαοῦ, τὰς ὁποίας κατώρθωσεν ἀπὸ καιροῦ νὰ δηλητηριάσῃ ὁ ἐν Καίρῳ πρῶτος τῆς Προτεσταντικῆς—ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ—Ν. Ζαζάνης, ἤρχισαν ἤδη νὰ διαρρέουν πρὸς τὴν ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ, ἔνθα τόσῃν ἱκανοποίησιν εὐρίσκουν τῆς πνευματικῆς των δίψης.

—Κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον τῆς Ἱ. Συνόδου ἐλήφθησαν, κατὰ τὸν «Πάνταινον», μεταξὺ ἄλλων καὶ αἱ ἐξῆς ἀποφάσεις: Ἐν τῇ ἐξετάσει τοῦ ζητήματος τοῦ αὐτοκεφάλου τῶν Δωδεκανήσων ἡ Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας εἶδεν ἀπόψεις θιγούσας αὐτὴν τὴν ἰδίαν καὶ τὸ γενικὸν οἰκοδόμημα τῆς ἀγίας ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Διὸ καὶ ἐπιληφθεῖσα τῆς μελέτης αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἐπόψεων τούτων εὗρεν ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς κανονικὴν τοιαύτην αὐτοκεφαλοποίησιν, ἣτις ἐντελῶς ἐπὶ ἄλλης στηριζομένη βάσεως ἢ τὰ μέχρι τούδε χορηγηθέντα αὐτοκέφαλα, καθιερωτὴ ἀρχὴν διαλυτικὴν διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ θεωρεῖ ὑποχρέωσιν αὐτῆς νὰ δηλώσῃ εἰς τὴν ἀγιοτάτην Ἐκκλησίαν Κων/πόλεως, ὅτι ἐφ' ὅσον τοιαύτην ἔχει ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀνίληψιν ἀδυνατεῖ νὰ δώσῃ δεξιὰν κοινωνίας ἀρχηγῷ Ἐκκλησίας ἐπὶ τοιαύτης ἰδρυμένης βάσεως, παρὰ τὸν ὃν ἔχει διακαῆ πόθον τοῦ διακρατεῖν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητα ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης.

Ἐπ' ἴσης συνεζητήθη σχέδιον κανονισμοῦ περὶ συντάξεως καὶ βοηθείας τῶν κληρικῶν καὶ τῶν ἀποφανιζομένων οἰκογενειῶν αὐτῶν, ἀνεβλήθη ὁμῶς ἡ ἐπεξεργασία τοῦ Κανονισμοῦ εἰς τὴν φθινοπωρινὴν σύνοδον πρὸς τελειότεραν αὐτοῦ διατύπωσιν.

Ὁ ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Αἰθιοπίας ρώσοι παροικιοὶ συμπληθέντες εἰς ἐκκλησιαστικὴν κοινότητα συνέστησαν εὐκτήριον οἶκον καὶ προσλαβόντες ἐφημέριον ἀποσταλέντα αὐτοῖς ὑπὸ τῆς ἐν Κάρλοβιτς παρասυναγωγῆς τῆς αὐτοκαλουμένης «Συνόδου τῆς ὑπερορίου ρωσικῆς Ἐκκλησίας» ἐζήτησαν αὐτοὶ τε καὶ

ὁ ἱερεὺς τὴν εὐλογίαν τοῦ Πατριάρχου. Ἐνεκρίθη νὰ ἐξηγηθῇ εἰς τοὺς εὐσεβεῖς, ρώσους καὶ ἰὸν ἱερεῖα αὐτῶν ὅτι ἡ ἐπέμβασις τοῦ μητροπολίτου Ἀντωνίου καὶ τῆς παρասυναγωγῆς αὐ. οὐ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἀγιοτάτου ἀποστολικοῦ θρόνου. Ἀλεξανδρείας ἀποκλείεται ὡς ἀντικανονικὴ, καὶ ὅτι, ἄρα, ἡ εὐσεβὴς παροικία καὶ ὁ ἐφημέριος αὐτῆς ἔχουσι τὴν κανονικὴν αὐτῶν ἐξάρτησιν γενικώτερον μὲν παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, εἰδικώτερον δὲ παρὰ τοῦ μητροπολίτου Ἀζώμης, σὺδεμιᾶς ἄλλης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς δικαιομένης νὰ ἀσκήσῃ ἐπ' αὐτῶν δικαιοδοσίαν κανονικὴν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης Δαμιανός, συνελθὼν τι ἐκ τῆς πληθείας αὐτῶν βαρείας νόσου διώρισε προφορικῶς, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Μητροπολίτου Πτολεμαίδος κ. Κελαδίωνος καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἐλευθεροπόλεως κ. Ἀναστασίου Ἐπιτροπὴν πρὸς διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Ἀδελφότητος ἀποτελουμένην ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Φιλαδέλφειας κ. Εὐδώρου μετὰ βρηθῶν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ματῶς ἀρχιμ. Ἐπιφανίου καὶ τοῦ Δραγουμάνου ἀρχιμ. Θεοδωρήτου. Ἡ κατάστασις τοῦ Μακαριωτάτου ἀσθενοῦς παραμένει στάσιμος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἡ ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ ἐρυθροῦ στρατοῦ ἔφερε σημαντικὰ ἀποτελέσματα. Σχηματίζονται ἐν τοῖς στρατῶσιν ἀντιθρησκευτικοὶ ὄμιλοι καὶ πυρῆνες. Κατὰ τὴν διάρκειάν τῶν στρατιωτικῶν γυμνασίων διαξάγεται ἀντιθρησκευτικὴ ἐργασία μετὰ τῶν κατοίκων τῶν ἀγροτικῶν περιφερειῶν. Εἰς τὴν ἀντιθρησκευτικὴν ἐργασίαν λαμβάνουσιν ἐνεργὸν μέρος, οἱ μὲν στρατιῶται κατὰ 60 ο/ο, οἱ δὲ αξιωματικοὶ κατὰ 10—15 ο/ο. Παρὰ τῷ στόλῳ τῆς Βαλτικῆς ἡ ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα καρποφορεῖ γενικῶς. Ἐν τοῖς στρατῶσι τοῦ Νικολάεφ συνεκροτήθη συνδιάσκεψις τῶν ἀθειστῶν. Εἰς τοὺς ἀπολυομένους ἐρυθροῦς στρατιώτας συνιστᾶται, ὅπως ἐπιστρέφοντες εἰς τὰς ἐστίας των διεξάγωσιν ἐνεργὸν ἀντιθρησκευτικὴν προπαγάνδαν.

—Κατ' ἀπόφασιν τῆς ἐν Κάρλοβιτς αὐτοκαλουμένης «Ἀρχιερατικῆς Συνόδου τῆς ὑπερορίου ὀρθοδόξου ρωσικῆς Ἐκκλησίας» ὁ προεστάμενος τῆς ἐν Λονδίῳ ρωσικῆς παροικίας ἀρχιμ. Νικόλαος Κάρπαφ προήχθη εἰς ἐπίσκοπον «βικάριον τῆς δυτικο—ευρωπαϊκῆς ἐπαρχίας». Ὑπὸ τῶν ρωσικῶν φύλλων ὁ νέος οὗτος ρώσος ἐπίσκοπος χαρακτηρίζεται ὡς «ὁ πρῶτος ὀρθόδοξος ἐν Λονδίῳ ἐπίσκοπος». Ἡ χειροτονία αὐτοῦ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἐπίτιδος εἰς Λονδίον

μεταβάντος προέδρου τῆς ἐν λόγῳ «Ἀρχιερατικῆς Συνόδου» μητροπολίτου Ἀντωνίου καὶ τῶν ῥώσων ἐπισκόπων Σεραφείμ, Θεοφάνους καὶ Τύχωνος. Οἱ «Church Times» ἐν εἰδικῇ ἐπὶ τῇ χειροτονίᾳ ταύτῃ ἀρθροδίῳ ὑπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ χειροτονηθέντος ἀναγράφουσι ὅτι «οὐδεμία ἴσως ἐν τῷ κόσμῳ τελετὴ δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν τελετουργικὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν μουσικὴν ὑπερκοσμιότητα τῆς ὀρθοδόξου ἐπὶ χειροτονίᾳ ἐπισκόπου τελετουργίας».

—Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς λεγομένης «ἀνακαινιστικῆς Ἐκκλησίας» ἐν τῇ μερίμνῃ αὐτῆς ὅπως ἡθελε λειτουργία καταστή καταληπτὴ εἰς πάντας τοὺς πιστούς ἀπὸ τινος χρόνου μελετᾷ τὰ μέσα, δι' ὧν ἤθελε πραγματοποιηθῇ ἡ ἐπιστημονικὴ διόρθωσις τοῦ ἐν τῇ παλαιᾷ σλαβωνικῇ γλώσσῃ κειμένου τῶν λειτουργικῶν βιβλίων καὶ ἡ μετάφρασις αὐτοῦ εἰς τὴν ῥωσικὴν. Πρὸς τοῦτο—κατὰ τὸ ἐπίσημον αὐτῆς ὄργανον «Κήρυξ τῆς Ἱ. Συνόδου»—πολλάκις κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο διέταξεν ἐράνους καθ' ἅπαντας τοὺς ὑαὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς ναούς, ἵνα αὐτῶν πραγματοποιηθῇ ἡ ἀπόφασις αὐτῆς ἀφεύκτως, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ κληρὸς δὲν γινώσκει ἢ ἀναγινώσκει ἱερογράφῳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Εἰδήσεις ἐκ Βελιγραδίου ἀναφέρουσι ὅτι ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Σερβίας εἶχεν ἐπ' ἐσχάτων νοσήσει σοβαρῶς, ὅτι δὲ κατόπιν ἐπῆλθε βελτιώσις τῆς υγείας αὐτοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

Ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ προπαρασκευάζεται ἡ ἴδρυσις καὶ τρίτης ἐπαρχίας, πρὸς ταῖς ὑπαρχούσας ἐν Τσεχίᾳ καὶ ἐν τῇ Παρακαρπαθίῳ Ρωσίᾳ. Τὴν δημιουργίαν καὶ τρίτης ἐπαρχίας ὁ τσεχοσλοβακικὸς τύπος χαρακτηρεῖ ὡς βῆμα πρὸς ἀνακήρυξιν τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς εἰδήσεως ὅμως ταύτης δὲν ὑπάρχει ἐπίσημος βεβαίωσις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΛΙΘΟΥΑΝΙΑΣ

Ὁ τύπος τῆς Ρίγας ἀπέφει διὲς ἐπανήχισαν αἱ ὀρθόδοξοι λειτουργίαι ἐν γερμανικῇ γλώσσῃ. Αὗται τελοῦνται ἀπαξ τοῦ μηνὸς ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ. Καὶ μέχρι μὲν τοῦδε ἐτελοῦντο μόνον αἱ λειτουργίαι, ἐν τῷ μέλλοντι ὅμως θὰ τελῶνται καὶ ἀρτυρῶνται ἐν γερμανικῇ γλώσσῃ. Τὰ ἀπαραίτητα πρὸς τέλει τῶν λειτουργικῶν βιβλίων ὑπάρχουσιν ἤδη ὡς πρὸ πολλοῦ μεταφρασθέντα εἰς τὴν γερμανικὴν. Πρὸ τοῦ πολέμου ἐν Ρίγᾳ αἱ λειτουργίαι ἐτελοῦντο τακτικῶς γερμανιστῶν ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγ. ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου. Οἱ ἐν Ρίγᾳ ὀρθόδοξοι γερμανοὶ σιμωροῦνται εἰς 730 άτομα.

—ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἰωάν.

νου συνήλθεν ἡ Ἱ. Σύνοδος, ἧτις καὶ ἀπεφάσισε τὴν ἐν Ρίγᾳ σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας περὶ φθίνοντα τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον πρὸς λήψιν ἀποφάσεων ἐπὶ σπουδαίων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ἵνα ἡ θέσις τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Λιθουανίᾳ, ὁ καταστατικὸς αὐτῆς χάρις κτλ. Τῆς Συνόδου ταύτης θὰ μετάρχῃται περὶ τὰ 200 μέλη.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Πρὸς τὸν Μικ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ἀπεστάλησαν ὑπὲρ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλαιαμένης παρὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Κοινοτήτος Ἀγίας Σοφίας ἐν Washington, D. C. δολλ. 75 καὶ παρὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Κοινοτήτος Ἁγίου Γεωργίου ἐν Lynn, Mass. δολλ. 111 Ὡσαύτως παρὰ τοῦ ἐν Trenton, N. Y. Τμήματος τοῦ Σωματείου Ahera δολλ. 40.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Παναγιώτου Ι. Μορατσιώτου, Καθηγητ. ὁ τοῦ Πανεπιστημίου, Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. Σμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ὄρου. Ἀνατύποις ἐκ τῆς «Θεολογίας». Κατὰ τὸν κ. Καθηγητὴν, ὁ ὄρος οὗτος δὲν ἐδημιουργήθη μὲν ὑπὸ τοῦ Δανιὴλ, οἰκτεῖος ὢν τοῖς Ἰουδαίοις ἦδη πρὸ τῆς βασιλ. αἰχμαλωσίας, ἀλλὰ παρ' αὐτῶν ἐμφανίζεται ὡς ἰδίᾳ ἐξελιγμένη ἐπὶ τὸ σαφέστερον καὶ μᾶλλον συγκεκριμένον, τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου προὑποτιθεμένου ὡς προὑπάρχοντος; Ὅθεν καταπίπτουσιν αἱ θεσηκευολόγω. τιγῶν θεωρίαι περὶ βαβυλωνιακῆς ἢ περσικῆς ἐπιδράσεως.

Μητροπολίτου Σάρδεων καὶ Πισιδίας Γερμανοῦ, Ἱστορικὴ μελέτη περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σάρδεων καὶ τῶν ἐπισκόπων αὐτῆς. Ἐν Κων. πύλει 1928.—Πρόκειται περὶ τῆς πάλαι μὲν ποτε Ἀφνειᾶς καὶ εὐδαίμονος πρωτεύουσῆς τοῦ διασώμου βασιλείου τῶν Λυδῶν, ἐπὶ πολλοὺς δὲ χριστιανικοὺς αἰῶνας ἀναδειξάσης μίαν περιφανῆ Ἐκκλησίαν, ἧτις ἀνέκαθεν ἐθεωρεῖτο μία τῶν πρώτων μητροπόλεων τοῦ Οἴκου. Θερόνου. Τὸ ἔργον διηρῆται εἰς δύο μέρη· καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ καθορίζονται τὰ κατὰ τὴν ἴδρυσιν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σάρδεων καὶ τὴν ἱστορικὴν αὐτῆς σταδιοδρομίαν· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ παρέχεται ὁ κατάλογος τῶν μητροπολιτῶν αὐτῆς καὶ Ἐπισκόπων· ἐν ἱεροσχηματι μὲ δημοσιεύεται, ὅτι καθ' ὅλου ἐκ τῶν γραπτῶν μνημείων ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐν λόγῳ Ἐκκλησίαν. Τὸ ἔργον καταμαρτυρεῖται συντόνου ἐπιμελείας καὶ πόνων πολλῶν προσόν, βροῖται δὲ ὑποσημειώσεως εὐσυνειδήτου ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης, διὰ τὴν ὅποσαν ὁ σεβ. συγγραφεὺς εἶνε ἄξιος πολλῶν συγχαρητηρίων.

Ἡ ΕΦΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ

Συμφώνως τῷ Νόμῳ προκηρύσσει διαγωνισμόν πρὸς εἰσαγωγὴν μαθητῶν εἰς τὴν πρῶτην τάξιν τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς, ἐνεργηθησόμενον τῇ 24 Σεπτεμβρίου 1929 ἐν τοῖς μνημείοις τοῖς διασχομένοις ἐν τῇ γ. τάξει τοῦ Ἑλλ. Σχολείου. Ὅπως γίνη τις δεκτὸς εἰς τὸν διαγωνισμόν ὀφείλει νὰ προσανᾶγη 1) ἀπολυτήριον Σχολασχεῖου μὲ βαθμὸν τοῦλάχιστον «καλῶς» καὶ διαγωγὴν τοῦλάχιστον κοσμίαν, 2) πιστοποιητικὸν τοῦ Προέδρου τῆς Κοινοτήτος περὶ ἐγγραφῆς του εἰς τὸ Μητρώον 3) πιστοποιητικὸν ἱατροῦ ὅτι εἶνε ὑγιὴς καὶ ἄ τιμῆς καὶ 4) πιστοποιητικὸν τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς ἐνορίας του περὶ τῆς χρησιμοθεσίας καὶ τοῦ ἱερατικοῦ ζήλου του, ἐπικεκρωμένον παρὰ τοῦ οἰκ. ὄμ. Ἀρχιερέως.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Εφορείας)

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΔΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀμπελακιωτίσεως «Ἅγιος Πολύκαρπος» προκηρύττει ὅτι, δοθείσης μείζονος προσφορᾶς ἐπιαναλαμβάνεται ἡ πλειοδοτικὴ δημοπρασία πένταετοῦς μισθώσεως τῶν κτημάτων τῆς Μονῆς καλουμένων Πόρταρι, Μαλαθούνα, Βαρήνου, Βαρήνου Λογκαῖς καὶ Τερπίτσα τὴν 11 Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἐν Ἰλιτανῶν Ναυπακτίας καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 176 διακηρύξεως κατατεθειμένης ἐν τῷ Συμβολαιογραφεῖῳ Προσχίου καὶ τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς.

Τὸ Μοναστηριακὸν Συμβούλιον τῆς Γυναικείας Μονῆς Τήνου διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθενται τὴν 11 Αὐγούστου ἐ. ἔ. εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς τριετὴ ἐνοικίασιν αἱ ἐν τῇ πόλει Τήνου οἰκίαι καὶ ἀποθήκαι τῆς Μονῆς ὑφ' οὓς ὄρους διαλαμβάνει ἡ γενικὴ ἡμῶν διακήρυξις τῆς ὁποίας γινώσκιν δύνανται νὰ λάβωσι οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρά τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς Δημ. Λούβαρη, παρὰ τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Π. Ἀφεντάκη καὶ παρ' ἡμῶν.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῶν ἠνωμένων Ἱερῶν Μονῶν Σηλαίου, Μπανάσης, καὶ Ταξιάρχου διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθενται εἰς ἐκποίησιν, διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας οἱ ἀγροὶ τῆς Ἱ. Μονῆς Μπονιάσης κειμενοὶ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς κοινότητος Παρᾶσκυθῆς καὶ ἐν ταῖς ἐξῆς θέσεσι 1) «Ρατσίνα» ἐκ στρεμμάτων 15, καὶ 2) «Σωτήρος» ἐκ στρεμμάτων 12. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Δεσκάτῃ τὴν 11η Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογραφοῦντος εἰρηνοδίκου Δεσκάτης κ. Γεωργ. Ροδοπούλου, ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ. Οἱ ὄροι ἐγγραφῆς ὑποχρεώσεων εὐρίσκωνται ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σηλαίου, καὶ ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς κοινότητος Δεσκάτης ἔνθα οἱ βουλομένοι δύνανται νὰ λάβωσι γινώσκιν.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νικολάου «Σλίβενης» (Καστορίας) προκηρύττει, ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως τὰ κάτωθι μικροκτῆματα αὐτῆς σποραδικῶς κείμενα ἐν τῇ περιφερείᾳ Καστορίας 1) ἐν λειβάδιον κείμενον εἰς θέσιν Ζελένικα τοῦ χωρίου Σλίβενη ἐκ στρεμμάτων 15 2) ὁμοιον κείμενον εἰς θέσιν Μαχτήϊ τοῦ αὐτοῦ χωρίου ἐκ στρεμμάτων 11 (2 3) Εἰς ἀγρὸς κείμενος εἰς θέσιν «Φόρρα» ἐκ στρεμμάτων 8 4) Εἰς ἀγρὸς κείμενος εἰς θέσιν «Δόλγα» τοῦ χωρίου Μεσοποταμίᾳ ἐκ στρεμμάτων πέντε 5) Εἰς ἀγρὸς κείμενος εἰς θέσιν «Ὀδὸς Ἱεροπλῆς Σλίβενης» ἐκ στρεμμάτων 12 6) Εἰς ἀγρὸς κείμενος εἰς θέσιν «Πεπερί—Καραγάτση» τοῦ χωρίου Σλίβενη ἐκ στρεμμάτων 15 7) Εἰς ἀγρὸς κείμενος εἰς θέσιν «Βρομόνερο» ἐκ στρεμμάτων 30 8) Εἰς ἀγρὸς ἐκ τριῶν τεμαχίων εἰς θέσιν «Πριόνηκα» ἐκ στρεμμάτων 10, 9) Εἰς ἀγρὸς κείμενος εἰς θέσιν «Λίγτικα» ἐκ στρεμμάτων 1 (2 10) Εἰς ἀγρὸς χέρσος κείμενος εἰς θέσιν «Κλάβα» ἐκ στρεμμάτων 27, 11) Εἰς ἀγρὸς κείμενος εἰς θέσιν «Καλλιὰ» ἐκ στρεμμάτων, 48, 12) Εἰς ἀγρὸς ἐκ δύο τεμαχίων κειμένων εἰς θέσιν «Ἀραγκίλα» τοῦ χωρίου Σλίβενη ἐκ στρεμμάτων 6, 13) Ἐν μικρὸν δάσος ἐκ δρυὸς κείμενον εἰς θέσιν

«Καλλιὰ» ἐκ στρεμμάτων 150, 14) Εἰς ἀγρὸς κείμενος εἰς θέσιν «Ἅγιος Ἡλίας Ζουμπανιτσης» ἐκ στρεμμάτων 11(2, 15) Δύο τεμάχια ἀγρῶν κείμενα ἄνωθεν τοῦ χωρίου Σλίβενη ἐκ στρεμμάτων 5, 16) Εἰς ἀγρὸς κείμενος εἰς θέσιν «Τοπόλια» ἐκ στρεμμάτων 20, 17) Εἰς ἀγρὸς κείμενος εἰς θέσιν «Κλαβίνα» ἐκ στρεμμάτων 6, 18) Ἐν μετόχιῳ μὲ σταδλον ἀχωρῶνα καὶ ἀπάνι κείμενα ἐντὸς τοῦ χωρίου Σλίβενης, 19) Εἰς ἀγρὸς ἐκ 12 στρεμμάτων καὶ ἐν λειβάδιον συνεχόμενον ἐκ στρεμμάτων 4 κείμενα εἰς τὸ χωριον «Τικφενη» ἐκ στρεμμάτων 16 καὶ 20) Μία ἄμπελος κειμένη εἰς θέσιν «Ἀμπέλια» καὶ εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ χωρίου Σλίβενη ἐκ στρεμμάτων 4 1)2. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Καστορίᾳ τῇ 11 Αὐγούστου ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Σ)φου Δεωνίδου Πατρινοῦ ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ὀσίου Λαυτῆ Γέροντος διακηρύττει ὅτι: ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις 14 τράγων, 45 αἰγῶν καὶ 11 ἐριφῶν (μκλιόρια) ἐκ τοῦ αἰγοποιμνίου τῆς Μονῆς συμφώνως μὲ τοὺς ὄρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, εἰς ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἐν τοῖς γραφεῖοις τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται διὸ μὲν τοὺς τράγους δραχμαὶ πεντακόσιοι (500, δι' ἕκασον, διὰ τὰς αἰγας δραχμαὶ διακοσίας ὀγδοήκοντα (280) καὶ διὰ τὰ ἐρίφια δραχμαὶ διακοσῖαι ὀγδοήκοντα (280) δι' ἕκαστον ὅλων ὁμοῦ δραχμαὶ εἴκοσι δύο χιλιάδες ἑξακόσιοι ὀγδοήκοντα (22680). Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Λίμνης Μ. Δάρα, καὶ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ, καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἐν Λίμνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, τὴν 18 Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 π. μ. μέχρι τὴν 12ην τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς δι' οἰοῦδήποτε λόγου, ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς, θὰ ἐπιαναλαμβάνεται αὕτη καθ' ἐκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν, ἐπὶ τῇ βάσει νέας διακηρύξεως δημοσιευομένης ἐν Λίμνῃ πρὸ τριῶν ἡμερῶν.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Μητροπόλει Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Ἱερᾶς Μονῆς Ἐπάνω Χρέπας διακηρύττει ὅτι Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, τὸ ἀγρόκτημα τῆς Μονῆς ἐν θέσει Γκατζούνα ὄριον Κάψια. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Τριπόλει καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 11ην τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἰωάννου Χ. Παλαμίδου, καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου συμφώνως τῶν ὄρων ὑποχρεώσεως, ὧν ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἐν τῷ Συμβολαιογραφεῖῳ Ἰωάννου Παλαμίδου, τῷ Μητροπολιτικῷ Γραφεῖῳ καὶ τῆς Μονῆς Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται ποσὸν δραχ. 3. 750 κατὰ στρέμμα. Οἱ συναγωνισθησόμενοι ὀφείλουσι νὰ συμμορφωθῶσι τῶν ὄρων τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεως, ἄλλως ἀπαράδεκτοι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δημοπρασίας.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἱερουσαλήμ προκηρῶσει ὅτι: Ἐκτίθενται τὴν 11ην Αὐγούστου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ. ἐν Δαυλείᾳ βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 4978 π. ἔ. ἐγκριτ. διαταγῆς Γεν. Ἐκκλσ. Ταμείου καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν πρὸς ἐκποίησην οἱ ἐν Χαιρωνίᾳ ἐξ 195 στρεμ. περιῦπου ποτιστικοὶ καὶ ἀνυδροὶ ἀγροὶ τῆς Μονῆς μετὰ τοῦ ἐρειπωμένου Μετοχίου συμφώνως κατατεθεισομένων σχεδιαγράμματι. Οἱ διαγωνιζόμενοι δύνανται νὰ πλειοδοτήσωσι συνολικῶς ἐπὶ ἐκποιησομένων ἢ καὶ κεχωρισμένως διὰ τὰς τρεῖς κατηγορίας τούτων, τὰ προσφερόμενα ὅμως τιμήματα δέον νὰ ὦσι κεχωρισμένα δεδομένης τῆς διαφορᾶς τῶν ποτιστικῶν ἀπὸ τῶν ἀνύδρων ἀγρῶν καὶ τοῦ Μετοχίου ὡς κατὰ τὸ ἀλλήλου οἰκοπέδου.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζερμπίτσης διακηρῶσει ὅτι: Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐνοικίασις τῆς χειμερινῆς βοσκῆς τῶν πέριξ τῆς Μονῆς κτημάτων, συμφώνως τοῖς ὅροις συγγραφῆς καὶ ὑποχρεώσεων οἵτινες εἰσὶ κατατεθειμένοι ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ξηροκαμπίῳ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Φάριδος καὶ τῶν λοιπῶν ἀντιπροσώπων, τὴν 18ην Αὐγούστου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 11—12 π. μ. Οὐδεὶς γίνεται δεκτὸς ἐν αὐτῇ εἰ μὴ δὲν προσέλθῃ μετ' ἀξιοχρέου ἐγγυητοῦ καὶ καταθέσῃ τὸ 1)5 τῆς προσφορᾶς του.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιάς διακηρῶσει ὅτι ἐκτίθεται εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐργασία μόνον (ἀνευ ὑλικῶν) κατασκευῆς 600 κυβ. μέτρων λιθοδομῆς μετ' ἀσβεστοκονίας τοῦ ὑπολοίπου τμήματος τῆς Νοτ. πλευρᾶς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιάς συμφώνως τῷ ἀρχικῶς ἐγκεκριμένῳ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων σχεδιαγράμματι καὶ τῇ ταύταριθμῳ συγγραφῇ ὄρων ὑποχρεώσεων ἢ ἀντίγραφα κατατεθῆσονται ἐν τε τῷ γραφείῳ τοῦ συμβολαιογράφου Ἀλμυρῶ Ὑ Χρ. Τρικκαλινοῦ καὶ τῆς Μονῆς Ξενιάς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀλμυρῷ τῇ 11ῃ καὶ 18ῃ Αὐγούστου ἔ. ἔ. ἡμέρα Κυριακὴ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 10—12 ὥρας τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀλμυροῦ Χρ. Τρικκαλινοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ὡς πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται δραχ. 100 κατὰ κυβ. μέτρον καὶ ἐν συνόλῳ δραχ. 60.000. Ἴνα γίνῃ τις δεκτὸς εἰς τὴν προκειμένην μειοδοσίαν δέον νὰ προκαταβάλλῃ ἐγγύησιν 5 0)0 εἰς μετρητὰ ἢ χρεώγραφα τοῦ Κράτους ἢ ὁμολογίας ἢ μετοχᾶς ἀνεγνωρισμένης Τραπεζῆς ἢ τοῦ δραχμᾶς τρισχιλίας. Δεκτοὶ εἰς τὴν μειοδοτικὴν δημοπρασίαν γίνονται ἐργολάβοι δημοσίων ἔργων ὡς καὶ ἐμπειροτεχνίται. Τὰ ὑλικά διὰ τὴν λιθοδομὴν (πέτρα, ἄμμος καὶ ἀσβεστός) παραδοθήσονται εἰς τὸν ἐργολάβον ὑπὸ τῆς Μονῆς ἐπὶ τόπου.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ὀσίου Δαυὶδ Γέροντος, διακηρῶσει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησης πενήντα πέντε (55) ὀκάδων τριχῶς ἐξ αἰγῶν, προσερχομένης ἐκ τοῦ αἰγοποιμνίου τῆς Μονῆς, καὶ συμφώνως μετὰ τοὺς ὅρους τῆς σχετικῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεως ἢ ἀντίγραφα κατατεθῆσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας, τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται τὸ ποσὸν

τῶν δραχμῶν δέκα ὀκτώ (18) κατ' ὀκᾶν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Λίμνης Μ. Δάρα, ἡ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἐν Λίμνῃ, καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 18 Αὐγούστου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10 π. μ. ὥρας μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς δι' οἰονδήποτε λόγον, ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνεργεῖαν αὐτῆς, θὰ ἐπαναλαμβάνονται οὕτω καθ' ἐκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν, ἐπὶ τῇ βάσει νέας διακηρῶσεως δημοσιευομένης ἐν Λίμνῃ πρὸ τριῶν ἡμερῶν.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Παργασίδι Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἡλιοῦ, προκηρῶσει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν διετούς ἐνοικίασεως τὸ ἐλασθερὸν ἐνοικιαζόμενον τῆς Μονῆς «Κούρα-Μπισοβός», κείμενον ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Κοινότητος Γραβιάς, τὴν 18 Αὐγούστου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12ην π. μ. ἐν Ἀμφίρσῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου συμβολαιογράφου καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, συμφώνως μετὰ τοὺς ὅρους τῆς ταύταριθμοῦ διακηρῶσεως ἡμῶν, ὧν δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλούμενοι προσερχόμενοι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατᾶκη διακηρῶσει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς ἐνοικίασεως ὁ ἐλαιόκαρπος τῶν ἐλαιοπεριβόλων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατᾶκη τῶν κειμένων ἐν ταῖς θέσεσι Χαροπιᾶ, Κορακόλιθον, Μύλου ἀλάκι, Γλύφα, Βάγια, Παληοκάμινον Παληόστρουγκα, καὶ λοικαὶς συνεχομέναις θέσεσι συμφώνως μετὰ τοὺς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἢ ἀντίγραφα κατατεθῆσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας, τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν δέκα χιλιάδων (10000) ἐτησίως εἰς χρήμα ἐκτὸς τοῦ εἰς εἶδος. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχαὴλ Δάρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 26ην Αὐγούστου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς ἐνεκεν οἰονδήποτε λόγου ἢ δοθείσης μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνεργεῖαν ταύτης θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὕτη καθ' ἐκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν μέχρις ἐπιτροφῆς ἀποτελεσμάτος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Δουίνουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς· κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. ΣΥΝΕΣΙΟΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Ἐπίτροπος τῆς Ἐπικρατείας παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ

Τίμημα ἐτησίως συνδρομῆς

Ἑσπ. Δρχ. 60. Ἐξωτ. Φρ. 60. Ἀμερικῆς Δολ 3

Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἱερῶν Ναῶν Πρωτευουσῶν

Ἐπαρχικῶν Δρ. 100 Ναῶν χωρίων Δρ. 60 Ἱερῶν

ἑσώτερικῶν Δρ. 30. Ἐμβάσματα καὶ ἀποστολαὶ

Διὰ χειρὶσιν Περιοδικῶν «Ἐκκλησία».

Μέγρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοῖνικος» Ὄδος Σταδίου 44, Ἀθήναι